

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
X kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM-0610-10-26

Druk nr 2200
Warszawa, 5 lutego 2026 r.

Pan
Włodzimierz Czarzasty
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego.

Do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Sprawiedliwości.

Z poważaniem

Donald Tusk

/podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym/

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego

Art. 1. W ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2025 r. poz. 46, 304, 1178, 1420 i 1872) w art. 25 w § 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) o występki określone w rozdziałach XVI i XVII oraz w art. 140–142, art. 148 § 4 i 5, art. 148a, art. 149, art. 150 § 1, art. 151–154, art. 158 § 3, art. 163 § 3 i 4, art. 165 § 1, 3 i 4, art. 166 § 1, art. 173 § 3 i 4, art. 185 § 2, art. 189a § 2, art. 210 § 2, art. 211a, art. 228 § 6, art. 229 § 5, art. 252 § 3, art. 258 § 1–3, art. 265 § 1 i 2, art. 269, art. 278 § 1, 2 i 3a w związku z art. 294 § 1 lub 2, art. 284 § 1 i 2 w związku z art. 294 § 1 lub 2, art. 286 § 1 w związku z art. 294 § 1 lub 2, art. 287 § 1 w związku z art. 294 § 1 lub 2, art. 296 § 3 oraz art. 299 Kodeksu karnego;”.

Art. 2. 1. W sprawach, w których przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy wniesiono do sądu akt oskarżenia albo skierowano wniosek, o którym mowa w art. 324 § 1, art. 335 § 1 lub 2 lub art. 336 § 1 ustawy zmienianej w art. 1, sąd właściwy do rozpoznania sprawy według przepisów dotychczasowych pozostaje właściwy do czasu prawomocnego zakończenia postępowania w tej sprawie.

2. Postępowania przygotowawcze o przestępstwa określone w art. 228 § 6 w związku z § 2 oraz w art. 229 § 5 w związku z § 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. z 2025 r. poz. 383, 1818 i 1872), prowadzone w formie dochodzenia, wszczęte i niezakończone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, prowadzi się w formie dochodzenia również po wejściu w życie niniejszej ustawy.

Art. 3. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

Potrzeba przeprowadzenia przedmiotowej nowelizacji wynika m.in. z treści otrzymanych rekomendacji w ramach współpracy z grupą roboczą OECD ds. przekupstwa w międzynarodowych transakcjach handlowych (OECD WGB). W dniach 11–14 marca 2025 r. w Paryżu odbyło się posiedzenie OECD WGB, podczas którego został omówiony tzw. Action Plan z Fazy 4 ewaluacji dotyczący Polski. OECD WGB przekazało wówczas, że wymagane jest podjęcie działań w celu wyraźnego wskazania w przepisach, że wszystkie sprawy dotyczące przekupstwa zagranicznych funkcjonariuszy publicznych w międzynarodowych transakcjach handlowych rozpoznawane będą przez sąd okręgowy w I instancji (potrzeba nowelizacji art. 25 § 1 pkt 2 k.p.k.).

Realizacja tylko powyższego zalecenia OECD WGB, tj. przekazanie do rozpoznawania w I instancji sądowym okręgowym wyłącznie spraw przekupstwa zagranicznych funkcjonariuszy publicznych w międzynarodowych transakcjach handlowych czy też tylko zagranicznych funkcjonariuszy publicznych – zdaniem projektodawcy jest uzasadniona.

Dlatego też jest wskazanym przekazanie do właściwości sądów okręgowych spraw kwalifikowanych z art. 228 § 6 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. z 2025 r. poz. 383, 1818 i 1872), dalej: „k.k.”, i art. 229 § 5 k.k., dotyczących odpowiednio sprzedajności i przekupstwa osoby pełniącej funkcję publiczną w państwie obcym lub w organizacji międzynarodowej, w związku z pełnieniem tej funkcji. Powodem objęcia kognicją sądów okręgowych tego rodzaju spraw jest ich wyjątkowy charakter wynikający w szczególności z ich bardzo niewielkiej liczby i opieranie ustaleń faktycznych na materiale dowodowym zbieranym z reguły poza granicami kraju.

Nowelizacja kodeksu karnego z dnia 9 września 2000 r. rozszerzyła przepisy dotyczące łapownictwa biernego i czynnego, tj. art. 228 § 6 k.k. i art. 229 § 5 k.k., na osobę pełniącą funkcję publiczną w państwie obcym lub organizacji międzynarodowej, wypełniając tym samym zobowiązanie wynikające z ratyfikacji Konwencji OECD z dnia 17 grudnia 1997 r. o zwalczaniu przekupstwa zagranicznych funkcjonariuszy publicznych w transakcjach międzynarodowych. Takie przestępstwa, w ujęciu abstrakcyjnym, charakteryzują się bowiem wyższym stopniem winy sprawcy (od osoby pełniącej funkcję publiczną można wymagać więcej niż od innej osoby – pod kątem niezakłócania prawidłowości działalności jednostek dysponujących środkami publicznymi w aspekcie korupcji). W przypadku takich przestępstw stopień zarzucalności jest więc z reguły wyższy.

Abstrakcyjny stopień materialnego bezprawia takich czynów również jest wyższy niż korupcji czynnej, gdyż z reguły oznacza wyższy stopień niebezpieczeństwa dla prawidłowości funkcjonowania jednostek dysponujących środkami publicznymi (zazwyczaj osoba pełniąca funkcję publiczną, która przyjęła korzyść majątkową lub osobistą, podjęła już decyzję o dokonaniu określonego zachowania, za które korzyść taką przyjęła).

Jakkolwiek ww. różnice w stopniu winy sprawcy i społecznej szkodliwości czynu nie znajdują odzwierciedlenia w różnicach w sankcjach za typy z art. 228 § 6 k.k. i art. 229 § 5 k.k., to nie można na tej podstawie ich kwestionować, gdyż ustawodawca niejednokrotnie ze względów kryminalno-politycznych lub wynikających ze stopnia winy zagraża dane czyny identycznymi sankcjami, nie przesądzając jednak w ten sposób o ich zbliżonej wadze (np. art. 149 k.k. i art. 278 § 1 k.k.), wychodząc z założenia, że ich rozpiętość jest adekwatna do orzeczenia kary zgodnie z dyrektywami jej wymiaru.

Korupcja bierna uderza w chronione dobro prawne (system) od środka, popełnianie takich przestępstw oznacza głęboką patologię wśród kadry urzędniczej i zwłaszcza z tego powodu ich społeczna szkodliwość jest wysoka. Natomiast w przypadku korupcji czynnej, realne konsekwencje naruszenia dobra prawnego mogą być niższe, gdyż osoba pełniąca funkcję publiczną takiej korzyści może nie przyjąć i atak na dobro prawne nie doprowadzi do faktycznych skutków w zakresie wydania (zaniechania) decyzji przez urzędnika, będąc tylko atakiem na prawidłowość funkcjonowania jednostek dysponujących środkami publicznymi w aspekcie braku narażenia na propozycje korupcyjne.

Nie kwestionując wysokiego stopnia naganności obu postaci korupcji, z ww. powodów konieczne jest jednolite potraktowanie spraw o takie czyny w aspekcie właściwości rzeczowej sądów, które będą właściwe do ich rozpatrywania w I instancji.

W ocenie projektodawcy sprawy dotyczące przekupstwa zagranicznych funkcjonariuszy publicznych w międzynarodowych transakcjach handlowych ze swojej natury charakteryzują się szczególną wagą. Już sam fakt, że postępowanie toczy się przeciwko zagranicznemu funkcjonariuszowi publicznemu, wskazuje, że przedmiot sprawy ma precedensowy charakter, co już na tym etapie rozpoznawania danego stanu faktycznego pozwala zakwalifikować daną sprawę jako tę o szczególnej wadze. Należy jednak podkreślić, że waga przestępstw korupcyjnych z reguły jest również duża, nawet jeżeli nie dotyczą one przekupstwa zagranicznych funkcjonariuszy publicznych.

Waga przestępstw stypizowanych w art. 228 § 6 k.k. i art. 229 § 5 k.k. przemawia więc za wprowadzaną zmianą w obrębie art. 25 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2025 r. poz. 46, 304, 1178, 1420 i 1872), dalej: „k.p.k.”, ale nie jest to jedyny argument, który legł u podstaw projektu.

Zdaniem projektodawcy przekazanie sądom okręgowym do rozpatrywania w I instancji przestępstw korupcji biernej i czynnej osoby pełniącej funkcję publiczną w państwie obcym lub w organizacji międzynarodowej, w związku z pełnieniem tej funkcji jest uzasadnione nie tylko ich wagą, lecz również szeregiem innych przyczyn. Orzekanie o odpowiedzialności za powyższe czyny powinno zostać przekazane sędziom o z reguły większym doświadczeniu zawodowym oraz życiowym, a rozpatrywanie środków zaskarżenia takich wyroków – sądom apelacyjnym. Jakkolwiek w zakresie spraw o takie czyny znajdują się również sprawy stosunkowo proste (niezawile), to jednak istotna ich część (w szczególności, jeżeli oskarżonym jest zagraniczny funkcjonariusz publiczny) takiego charakteru nie ma, jest wymagane przeprowadzenie szeregu dowodów, usunięcie wątpliwości między wnioskami z nich płynącymi, a w szczególności weryfikacja wiarygodności depozycji świadków i oskarżonych.

Warto zwrócić uwagę, że w latach 2021–2024 osądzono łącznie 3902 osoby za przestępstwa określone w art. 228 k.k. albo 229 k.k.. Tylko 7 z nich, a więc ułamek procenta (około 0,0018 ogółu), zostało osądzonych za przestępstwa z art. 228 § 6 k.k. albo z art. 229 § 5 k.k.

W przypadku prokuratury przekazanie sądom okręgowym wszystkich spraw dotyczących przestępstw typizowanych w art. 228 k.k. i art. 229 k.k. w zauważalny sposób wpłynie na obciążenie pracą prokuratorów. Dotyczy to zwłaszcza sytuacji, gdy postępowania przygotowawcze prowadzone lub nadzorowane będą przez prokuratorów wykonujących swoje obowiązki w prokuraturach rejonowych mających siedziby w miastach innych niż te, w których siedziby mają sądy okręgowe. Stosownie do § 321 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 r. – Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz. U. z 2025 r. poz. 753), zgodnie z którym: „Do udziału w rozprawie (posiedzeniu) wyznacza się jako referenta sądowego prokuratora, który w danej sprawie prowadził lub nadzorował postępowanie przygotowawcze albo sporządził akt oskarżenia. Wyznaczenie innego prokuratora jest dopuszczalne wyłącznie w szczególnie uzasadnionych przypadkach; wyznacza się wówczas prokuratora znającego sprawę.”. Co do zasady prokuratorzy z prokuratur rejonowych w miejscowościach innych niż miasta będące siedzibami sądów okręgowych będą zmuszeni przemieszczać się do tych miast w celu udziału

w rozprawach i posiedzeniach w sprawach o przestępstwa z art. 228 k.k. i art. 229 k.k. Oznacza to ograniczenie czasu, który będą mogli oni poświęcić na wykonywanie innych obowiązków służbowych. Nie bez znaczenia są również koszty, które trzeba będzie ponieść na przejazd prokuratorów.

Dla zobrazowania skutków zmian, które wpłyną na funkcjonowanie prokuratury, należy zauważyć, że z 362 prokuratur rejonowych w całym kraju 268 jest położonych poza miejscowościami będącymi siedzibami sądów okręgowych. W roku 2024 prokuratorzy z prokuratur rejonowych z miejscowości niebędących siedzibami sądów okręgowych uczestniczyli w 15 rozprawach i posiedzeniach w sprawach o przestępstwa z art. 228 k.k. i 161 rozprawach i posiedzeniach w rozprawach o przestępstwa z art. 229 k.k. Żadna z tych spraw nie była przy tym kwalifikowana z art. 228 § 6 k.k. lub z art. 229 § 5 k.k. Do tych liczb należy doliczyć sprawy o przestępstwa będące wypadkami mniejszej wagi (art. 228 § 2 k.k. i art. 229 § 2 k.k.), w których prokuratorzy obecnie nie muszą uczestniczyć w rozprawie, jeśli postępowanie przygotowawcze prowadzone było w formie dochodzenia.

Taka proporcja liczby spraw wskazuje, że projektowany cel zostanie osiągnięty przez przekazanie do właściwości sądów okręgowych jedynie spraw dotyczących sprzedajności i przekupstwa osoby pełniącej funkcję publiczną w państwie obcym lub w organizacji międzynarodowej, w związku z pełnieniem tej funkcji.

Zgodnie z przepisem intertemporalnym w sprawach, w których akt oskarżenia wniesiono przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, sąd właściwy do rozpoznania sprawy według przepisów dotychczasowych pozostanie właściwy do czasu prawomocnego zakończenia postępowania w tej sprawie. Aby uniknąć wątpliwości, czy przepis przejściowy dotyczy również tzw. substytutów aktu oskarżenia, projekt wskazuje *expressis verbis*, że analogicznie należy oceniać złożenie przez prokuratora (zamiast aktu oskarżenia) wniosku o warunkowe umorzenie postępowania karnego (art. 336 § 1 k.p.k.), wydanie na posiedzeniu wyroku skazującego i orzeczenie uzgodnionych z oskarżonym kar lub innych środków przewidzianych za zarzucany mu występki (art. 335 § 1 i 2 k.p.k.). Sąd właściwy do rozpoznania sprawy według przepisów dotychczasowych pozostanie właściwy do czasu prawomocnego zakończenia postępowania w tej sprawie również, jeżeli przed dniem wejścia w życie ustawy nastąpiło skierowanie sprawy do sądu z wnioskiem o umorzenie postępowania i zastosowanie środków zabezpieczających (art. 324 § 1 k.p.k.).

Utrzymanie dotychczasowej właściwości sądu w sprawach, w których akt oskarżenia lub jego substytuty i wnioski, o którym mowa w art. 324 § 1 k.p.k., wniesiono przed dniem wejścia

w życie projektowanej ustawy, pozwala uniknąć chaosu organizacyjnego oraz konieczności przekazywania spraw pomiędzy sądami, co mogłoby skutkować poważnymi komplikacjami proceduralnymi, zwiększeniem kosztów postępowania, a także znaczną jego przewlekłością.

Projekt przewiduje również, że postępowania przygotowawcze o przestępstwa określone w art. 228 § 6 w związku z § 2 i art. 229 § 5 w związku z § 2 k.k. (tzw. wypadki mniejszej wagi – zagrożone w górnej granicy karą nie wyższą niż 5 lat pozbawienia wolności), wszczęte i niezakończone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, prowadzone w formie dochodzenia, prowadzone będą dalej w tej formie po dniu wejścia w życie projektowanej ustawy. Taki przepis przejściowy jest więc uzasadniony, gdyż w sprawach o powyższe przestępstwa zasadniczo jest prowadzone dochodzenie (por. art. 309 w związku z art. 325b k.p.k.). Natomiast po wejściu w życie projektowanej ustawy obligatoryjne będzie prowadzenie śledztwa, gdyż w sprawach tych właściwy będzie sąd okręgowy (art. 309 pkt 1 k.p.k.) Celem projektodawcy nie jest wprowadzanie konieczności wydawania przez prokuratora postanowienia o zmianie formy prowadzenia postępowania przygotowawczego, czego skutkiem może być dodatkowo konieczność podejmowania szeregu dodatkowych czynności, co trudno byłoby uznać za rozwiązanie zgodne z prakseologią postępowania (w szczególności, gdy śledztwo prowadziła Policja a dochodzenie będzie prowadzić prokurator).

Projekt nie dotyczy warunków określonych w uchwale nr 20 Rady Ministrów z dnia 18 lutego 2014 r. w sprawie zaleceń ujednolicenia terminów wejścia w życie niektórych aktów normatywnych (M.P. poz. 205).

Projekt nie zawiera przepisów technicznych, zatem nie podlega procedurze notyfikacji zgodnie z trybem przewidzianym w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039 oraz z 2004 r. poz. 597).

Projekt przewiduje, że ustawa wejdzie w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Projekt ustawy nie dotyczy funkcjonowania samorządu terytorialnego.

Projekt ustawy nie jest sprzeczny z prawem Unii Europejskiej oraz nie wymaga przedstawienia właściwym organom i instytucjom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia.

Projektowana regulacja nie stwarza zagrożeń korupcyjnych.

Projektowana ustawa nie będzie wymagała notyfikacji Komisji Europejskiej w trybie ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej (Dz. U. z 2025 r. poz. 468 i 1652).

W celu spełnienia wymogów, o których mowa w § 42 ust. 1 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2024 r. poz. 806 oraz z 2025 r. poz. 408), projekt został skierowany do koordynatora OSR.

Zawarte w projekcie regulacje nie będą miały wpływu na działalność mikroprzedsiębiorców, małych i średnich przedsiębiorców, o których mowa w ustawie z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2025 r. poz. 1480, 1795 i 1826).

Zgodnie z § 52 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów oraz stosownie do wymogów art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2025 r. poz. 677) projekt został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny. W trybie ww. ustawy nie odnotowano zgłoszeń zainteresowanych podmiotów.

Nazwa projektu Ustawa o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Sprawiedliwości Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu <u>pod względem legislacyjnym i merytorycznym:</u> Arkadiusz Myrcha, Sekretarz Stanu Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu <u>opiekun legislacyjny:</u> Wojciech Ulitko Zastępca Dyrektora Departamentu Legislacyjnego e-mail: sekretariat.dl@ms.gov.pl, tel. 22 52 12 764 Emilia Siemieniuk Główny Specjalista, w Departamencie Legislacyjnym e-mail: Emilia.Siemieniuk@ms.gov.pl, tel. 22 52 12 449 <u>opiekun merytoryczny:</u> Anna Sporczyk-Popielarczyk Zastępca Dyrektora Departamentu Współpracy Międzynarodowej i Praw Człowieka, e-mail: sekretariat.dwmpc@ms.gov.pl, tel. 22 23 90 870	Data sporządzenia 22.01.2026 r. Źródło Inicjatywa własna Nr w Wykazie prac legislacyjnych i programowych Rady Ministrów UD273
--	---

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

W międzynarodowym handlu coraz większe znaczenie mają standardy antykorupcyjne. Jednym z najpoważniejszych przestępstw w tym obszarze jest przekupstwo zagranicznych funkcjonariuszy publicznych mające na celu zdobycie lub utrzymanie korzyści gospodarczych.

Podkreślenia wymaga, że przepisy karne dotyczące przekupstwa zagranicznych funkcjonariuszy publicznych w międzynarodowych transakcjach handlowych mają na celu ochronę ważnego, z punktu widzenia podstawowego interesu państwa, dobra prawnego w postaci prawidłowego funkcjonowania jednostek dysponujących środkami publicznymi, ściślej – bezinteresowności działających w tej sferze osób. Wobec powyższego sprawy takie powinny być traktowane jako te o szczególnej wadze, często też charakteryzujące się znaczną zawilnością.

Potrzeba zmian w ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2025 r. poz. 46, z późn. zm.), dalej „k.p.k.”, wynika m.in. z treści otrzymanych rekomendacji w ramach współpracy z grupą roboczą Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD WGB) ds. przekupstwa w międzynarodowych transakcjach handlowych. W ramach IV fazy ewaluacji dotyczącej Polski grupa robocza przedstawiła rekomendacje, w zakresie których zawarła zalecenie ustanowienia jasnych i konkretnych procedur, które kwalifikują sprawy przekupstwa zagranicznych funkcjonariuszy publicznych jako podlegające sądom okręgowym.

Podczas posiedzenia OECD WGB, które odbyło się w dniach 11–14 marca 2025 r. w Paryżu, został omówiony tzw. Action Plan z Fazy 4 ewaluacji dotyczący Polski. OECD WGB podkreśliło wówczas, że jest wymagane podjęcie działań w celu wyraźnego wskazania w przepisach, iż wszystkie sprawy dotyczące przekupstwa zagranicznych funkcjonariuszy publicznych w międzynarodowych transakcjach handlowych rozpoznawane będą w I instancji przez sąd okręgowy.

Dlatego też jest wskazanym przekazanie do właściwości sądów okręgowych spraw kwalifikowanych z art. 228 § 6 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. z 2025 r. poz. 383, z późn. zm.), zwanej dalej „k.k.”, i art. 229 § 5 k.k., dotyczących odpowiednio sprzedajności i przekupstwa osoby pełniącej funkcję publiczną w państwie obcym lub w organizacji międzynarodowej, w związku z pełnieniem tej funkcji. Powodem objęcia kognicją sądów okręgowych tego rodzaju spraw jest ich wyjątkowy charakter wynikający w szczególności z ich bardzo niewielkiej liczby i opieranie ustaleń faktycznych na materiale dowodowym zbieranym z reguły poza granicami kraju.

Podkreślenia jeszcze raz wymaga, iż sprawy kwalifikowane z art. 228 § 6 k.k. i 229 § 5 k.k. mają istotny wymiar międzynarodowy, gdyż wynikają z implementacji konwencji antykorupcyjnych, dotyczą funkcjonariuszy państw obcych lub organizacji międzynarodowych, obejmują inwestycje i interesy transnarodowe oraz wymagają współdziałania z licznymi instytucjami zagranicznymi, także unijnymi i globalnymi. Wobec powyższego sprawy te należą do najbardziej

skomplikowanych postępowań korupcyjnych w polskim systemie karnym. Łączą elementy prawa karnego, międzynarodowego, finansowego, handlowego i administracyjnego. Każda z nich wymaga wielopoziomowej współpracy międzynarodowej, analizy prawa obcego, szkolenia technicznego oraz zaangażowania instytucji transnarodowych (OECD, UNCAC¹, OLAF², Europol³). Prawie zawsze istnieje wrażliwość polityczna oraz ryzyko ustaleń „zderzających się” jurysdykcji.

Powyższe sprawy charakteryzuje:

1. Wysoki stopień skomplikowania dowodowego:

- **transgraniczny charakter czynności** – część czynu często dokonuje się poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej (np. wręczenie korzyści zagranicznemu urzędnikowi); jest konieczne również ustalenie norm lokalnych – kto jest „osobą pełniącą funkcję publiczną” w innym państwie; występują problemy z dostępem do dokumentów, świadków i infrastruktury dowodowej;
- **utrudniona dostępność świadków i instytucji** – zagraniczne organy państwowe nie zawsze współpracują lub działają w oparciu o odmienne standardy proceduralne; istnieje ryzyko odmowy pomocy prawnej z powodów politycznych, dyplomatycznych albo z uwagi na tajemnice państwowe;
- **złożone schematy finansowe** – korzyści majątkowe mogą być przekazywane poprzez: spółki-„słupy”, rachunki w rajach podatkowych, fundacje, pseudo-doradztwo, fikcyjne umowy usług konsultingowych; postępowanie wymaga często opinii biegłych od rachunkowości i prawa finansowego różnych państw.

2. Skomplikowanie prawne:

- **kwalifikacja urzędnika zagranicznego** – polskie prawo posługuje się szeroką definicją, obejmującą zarówno: funkcjonariuszy państwowych, pracowników organizacji międzynarodowych, osoby pełniące funkcje quasi-publiczne; jest konieczne badanie prawa obcego, statutu organizacji międzynarodowych itp.;
- **konflikt norm i jurysdykcji** – jest możliwe równoległe prowadzenie postępowań w kilku państwach; część państw penalizuje przekupstwo urzędników wyłącznie w odniesieniu do własnych funkcjonariuszy, inne – jak Polska – stosują szeroką jurysdykcję eksterytorialną; pojawia się problem *ne bis in idem* (tej samej osoby nie można sądzić lub karać więcej niż jeden raz za ten sam czyn) w wymiarze międzynarodowym;
- **konieczność uwzględnienia prawa międzynarodowego publicznego** – m.in. immunitety dyplomatyczne i konsularne, immunitet organizacji międzynarodowych, status funkcjonariuszy misji pokojowych lub struktur UE.

3. Złożoność operacyjna:

- **prowadzenie postępowań w szerokiej kooperacji międzynarodowej** – wymagane są często: europejskie nakazy dochodzeniowe (EIO), wnioski o pomoc prawną na podstawie konwencji Rady Europy, współpraca z OLAF, Europolem, Interpolem, Eurojustem;
- **różne standardy dowodowe** – kłopotliwe pozyskanie materiałów z krajów o odmiennych standardach (np. nagrania z podsłuchów, dokumenty bankowe); konieczność zapewnienia legalności dowodu zgodnie z polskim procesem;
- **ryzyko ingerencji politycznej** - sprawy często dotyczą inwestycji, koncesji, zasobów naturalnych czy zamówień publicznych o wysokiej wartości; zaangażowane bywają podmioty państwowe lub o znaczeniu strategicznym.

Nowelizacja kodeksu karnego z dnia 9 września 2000 r. rozszerzyła przepisy dotyczące łapownictwa biernego i czynnego, tj. art. 228 § 6 k.k. i art. 229 § 5 k.k., na osobę pełniącą funkcję publiczną w państwie obcym lub organizacji międzynarodowej, wypełniając tym samym zobowiązanie wynikające z ratyfikacji Konwencji OECD z dnia 17 grudnia 1997 r. o zwalczaniu przekupstwa zagranicznych funkcjonariuszy publicznych w transakcjach międzynarodowych. Takie przestępstwa, w ujęciu abstrakcyjnym, charakteryzują się bowiem wyższym stopniem winy sprawcy (od osoby pełniącej funkcję publiczną można wymagać więcej niż od innej osoby – pod kątem niezakłócania prawidłowości działalności jednostek dysponujących środkami publicznymi w aspekcie korupcji). W przypadku takich czynów zabronionych stopień zarzucalności jest więc z reguły wyższy. Abstrakcyjny stopień materialnego bezprawia takich czynów również jest wyższy

¹ Konwencja Narodów Zjednoczonych przeciwko korupcji (UNCAC).

² Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF).

³ Agencja Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Ścigania (Europol).

niż korupcji czynnej, gdyż z reguły oznacza wyższy stopień niebezpieczeństwa dla prawidłowości funkcjonowania jednostek dysponujących środkami publicznymi (zazwyczaj osoba pełniąca funkcję publiczną, która przyjęła korzyść majątkową lub osobistą, podjęła już decyzje o dokonaniu określonego zachowania, za które korzyść taką przyjęła).

Jakkolwiek ww. różnice w stopniu winy sprawcy i społecznej szkodliwości czynu nie znajdują odzwierciedlenia w różnicach w sankcjach za typy z art. 228 § 6 k.k. i art. 229 § 5 k.k., to nie można na tej podstawie ich kwestionować, gdyż ustawodawca niejednokrotnie ze względów kryminalno-politycznych lub wynikających ze stopnia winy zagraża dane czynny identycznymi sankcjami, nie przesądzając jednak w ten sposób o ich zbliżonej wadze (np. art. 149 k.k. i art. 278 § 1 k.k.), wychodząc z założenia, że ich rozpiętość jest adekwatna do orzeczenia kary zgodnie z dyrektywami jej wymiaru.

Korupcja bierna uderza w chronione dobro prawne (system) od środka. Popęlanie takich przestępstw oznacza głęboką patologię wśród kadry urzędniczej i zwłaszcza z tego powodu ich społeczna szkodliwość jest wysoka. Natomiast w przypadku korupcji czynnej, realne konsekwencje naruszenia dobra prawnego mogą być niższe, gdyż osoba pełniąca funkcję publiczną takiej korzyści może nie przyjąć i atak na dobro prawne nie doprowadzi do faktycznych skutków w zakresie wydania (zaniechania) decyzji przez urzędnika, będąc tylko atakiem na prawidłowość funkcjonowania jednostek dysponujących środkami publicznymi w aspekcie braku narażenia na propozycje korupcyjne.

Mając na uwadze powyższe konieczna jest implementacja zaleceń OECD WGB, a także ujednolicenie właściwości sądów w przedmiotowym zakresie⁴.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Wobec kwestii przedstawionych w pkt 1 OSR oraz ze względu na wagę problematyki zwalczania przekupstwa zagranicznych funkcjonariuszy publicznych w międzynarodowych transakcjach handlowych, jak również wobec stanowczych wymagań, przedstawionych przez OECD WGB, dotyczących podjęcia działań w celu wyraźnego wskazania w przepisach, aby wszystkie tego typu sprawy rozpoznawane były w I instancji przez sąd okręgowy – zachodzi potrzeba nowelizacji ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego.

Proponuje się zmianę art. 25 k.p.k. przez dodanie w § 1 pkt 2 tego przepisu art. 228 § 6 oraz art. 229 § 5.

Sprawy dotyczące przekupstwa zagranicznych funkcjonariuszy publicznych w międzynarodowych transakcjach handlowych ze swojej natury charakteryzują się szczególną wagą. Już sam fakt, że postępowanie toczy się przeciwko zagranicznemu funkcjonariuszowi publicznemu, wskazuje, że przedmiot sprawy ma precedensowy charakter, co już na tym etapie rozpoznawania danego stanu faktycznego pozwala zakwalifikować daną sprawę jako tę o szczególnej wadze. Należy jednak podkreślić, że waga przestępstw korupcyjnych z reguły jest również duża, nawet jeżeli nie dotyczą one przekupstwa zagranicznych funkcjonariuszy publicznych.

Przestępstwa przekupstwa obejmują obecnie bardzo różnorodne spektrum przypadków. Korupcja wymierzona jest już nie tylko w działalność instytucji państwowych i samorządu terytorialnego, ale również, z uwagi na zakres nadany przez ustawodawcę znamieniu osoby pełniącej funkcję publiczną, można przyjąć, że drąży sfery, które wykraczają poza ramy klasycznej działalności urzędniczej.

W praktyce rozpiętość stanów faktycznych jest ogromna, od poważnych afer, w które uwikłani są wysoko postawieni urzędnicy państwa i zaangażowane wielomilionowe łapówki, po przypadki drobnej korupcji z pogranicza znikomej społecznej szkodliwości czynu, gdzie wartość bezprawnej korzyści oscyluje w granicach kilkunastu, a nawet kilku złotych. W części przypadków zachowania sprawców mają charakter błahy, wpisują się w obraz korupcji drobnej, leżącej często na pograniczu znikomej społecznej szkodliwości czynu, a czasem z uwagi na okoliczności popełnienia czynu po prostu łatwiej jest je usprawiedliwić⁵.

Celem przedstawienia skali spraw dotyczących korupcji biernej i czynnej, poniżej przedstawiono dane statystyczne w przedmiotowym zakresie⁶.

Tab. 1. Osoby osądzone w I instancji za występki określone w art. 228 k.k. w latach 2021–2024

⁴ Projekt stanowi realizację zaleceń OECD WGB i koncentruje się na dostosowaniu krajowych regulacji do standardów międzynarodowych, wskazać jednocześnie należy, że nowelizacja nie ma na celu oceny jakości orzecznictwa sądów rejonowych, dlatego przedstawienie danych w tym zakresie nie wydaje się zasadne.

⁵ *Paweł Bachmat* Drobna korupcja na przykładzie przestępstw z art. 228 § 2 i art. 229 § 2 k.k. w ujęciu doktryny i ocenach sądów, Prawo w działaniu sprawy karne 11/2012, <https://iws.gov.pl/prawo-w-dzialaniu/numery-archiwalne/tom-11-sprawy-karne/>.

⁶ Brak danych na temat liczby spraw dotyczących przestępstw przekupstwa zagranicznych funkcjonariuszy publicznych w międzynarodowych transakcjach handlowych.

	art. 228 §1 k.k.	art. 228 §2 k.k.	art. 228 §3 k.k.	art. 228 §4 k.k.	art. 228 §5 k.k.	art. 228 §6 k.k.
2021						
Osądzeni ogółem:	140	5	84	13	47	0
- skazani	95	3	79	11	46	0
2022						
Osądzeni ogółem:	94	5	84	10	2	0
- skazani	71	0	82	10	2	0
2023						
Osądzeni ogółem:	47	5	62	10	0	0
- skazani	27	1	54	10	0	0
2024						
Osądzeni ogółem:	63	6	45	9	3	2
- skazani	53	3	41	8	3	2

Tab. 2. Osoby osądzone w I instancji za występki określone w art. 229 k.k. w latach 2021–2024

	art. 229 §1 k.k.	art. 229 §2 k.k.	art. 229 §3 k.k.	art. 229 §4 k.k.	art. 229 §5 k.k.
2021					
Osądzeni ogółem:	180	134	402	10	0
- skazani	150	71	389	6	0
2022					
Osądzeni ogółem:	197	45	424	9	4
- skazani	163	36	406	6	3
2023					
Osądzeni ogółem:	131	149	441	2	1
- skazani	109	55	431	2	0
2024					
Osądzeni ogółem:	143	99	485	3	0
- skazani	106	63	472	2	0

Źródło: dane statystyczne Ministerstwa Sprawiedliwości

Tab. 3. Czas trwania postępowań

Średni czas trwania (w miesiącach) od popełnienia przestępstw korupcyjnych (art. 228 i 229 k.k.) do uprawomocnienia się wyroku skazanych dorosłych za lata 2016–2020 – prawomocne ⁷					
Wyszczególnienie	2016	2017	2018	2019	2020
	skazania prawomocne				
Art.228 §1 k.k.	107,7	102,2	150,9	106,5	112,4
Art.228 §2 k.k.	X	64,8	61,3	35,0	65,7
Art.228 §3 k.k.	107,7	130,9	113,4	102,8	119,5
Art.228 §4 k.k.	102,5	112,0	102,7	126,6	83,2
Art.228 §5 k.k.	177,3	183,8	223,3	239,5	X
Art.229 §1 k.k.	54,4	53,6	51,7	69,6	52,1
Art.229 §2 k.k.	9,3	13,1	32,4	15,2	16,6
Art.229 §3 k.k.	36,7	38,3	42,7	47,0	47,4
Art.229 §4 k.k.	174,4	127,3	X	98,0	239,0
Art.229 §5 k.k.	X	X	X	X	80,0

Waga przestępstw stypizowanych w art. 228 § 6 k.k. i art. 229 § 5 k.k. przemawia za wprowadzaną zmianą w obrębie art. 25 § 1 pkt 2 k.p.k.

Podkreślenia jednak wymaga, że nie jest to jedyny argument, który legł u podstaw projektu. W opinii projektodawcy przekazanie sądom okręgowym do rozpatrywania w I instancji przestępstw korupcji biernej i czynnej osoby pełniące

⁷ MS nie dysponuje danymi z zakresu czasu trwania postępowań za lata 2021 – 2024 oraz I półrocze 2025 r.

funkcję publiczną w państwie obcym lub w organizacji międzynarodowej, w związku z pełnieniem tej funkcji, jest uzasadnione nie tylko ich wagą, lecz również szeregiem innych przyczyn.

Ratio legis proponowanego rozwiązania wiąże się z przekonaniem, że orzekanie o odpowiedzialności za powyższe czyny powinno zostać przekazane sędziom o – z reguły – większym doświadczeniu zawodowym oraz życiowym, a rozpatrywanie środków zaskarżenia takich wyroków – sądom apelacyjnym. Jakkolwiek w zakresie spraw o takie czyny znajdują się również sprawy stosunkowo proste (niezawile), to jednak istotna ich część (w szczególności, jeżeli oskarżonym jest zagraniczny funkcjonariusz publiczny) takiego charakteru nie ma, jest wymagane przeprowadzenie szeregu dowodów, usunięcie wątpliwości między wnioskami z nich płynącymi, a w szczególności weryfikacja wiarygodności depozycji świadków i oskarżonych.

Warto zwrócić uwagę, że w latach 2021–2024 osądzono łącznie 3902 osoby za przestępstwa określone w art. 228 k.k. albo 229 k.k. Tylko 7 z nich, a więc ułamek procenta (ok. 0,18 % ogółu), zostało osądzonych za przestępstwa z art. 228 § 6 k.k. albo z art. 229 § 5 k.k.

Obciążenie pracą prokuratorów

W przypadku prokuratury przekazanie sądom okręgowym wszystkich spraw dotyczących przestępstw typizowanych w art. 228 k.k. i art. 229 k.k. w zauważalny sposób wpłynęłoby na obciążenie pracą prokuratorów. Dotyczy to zwłaszcza sytuacji, gdy postępowania przygotowawcze prowadzone lub nadzorowane byłyby przez prokuratorów wykonujących swoje obowiązki w prokuraturach rejonowych mających siedziby w miastach innych niż te, w których siedziby mają sądy okręgowe. Co do zasady prokuratorzy z prokuratur rejonowych w miejscowościach innych niż miasta będące siedzibami sądów okręgowych byłiby zmuszeni przemieszczać się do tych miast w celu udziału w rozprawach i posiedzeniach w sprawach o przestępstwa z art. 228 k.k. i art. 229 k.k. Oznacza to ograniczenie czasu, który mogliby oni poświęcić na wykonywanie innych obowiązków służbowych.

Dla zobrazowania skutków zmian, które wpłyną na funkcjonowanie prokuratury, należy zauważyć, że z 362 prokuratur rejonowych w całym kraju 268 jest położonych poza miejscowościami będącymi siedzibami sądów okręgowych. W roku 2024 prokuratorzy z prokuratur rejonowych z miejscowości niebędących siedzibami sądów okręgowych uczestniczyli w 15 rozprawach i posiedzeniach w sprawach o przestępstwa z art. 228 k.k. i 161 rozprawach i posiedzeniach w rozprawach o przestępstwa z art. 229 k.k. Żadna z tych spraw nie była przy tym kwalifikowana z art. 228 § 6 k.k. lub z art. 229 § 5 k.k. Do tych liczb należałoby doliczyć sprawy o przestępstwa będące wypadkami mniejszej wagi (art. 228 § 2 k.k. i art. 229 § 2 k.k.), w których prokuratorzy obecnie nie muszą uczestniczyć w rozprawie, jeśli postępowanie przygotowawcze prowadzone było w formie dochodzenia.

Taka proporcja liczby spraw wskazuje, że **projektowany cel zostanie osiągnięty przez przekazanie do właściwości sądów okręgowych jedynie spraw dotyczących sprzedajności i przekupstwa osoby pełniącej funkcję publiczną w państwie obcym lub w organizacji międzynarodowej, w związku z pełnieniem tej funkcji.**

Przepisy przejściowe

Zgodnie z przepisem intertemporalnym, w sprawach, w których akt oskarżenia wniesiono przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, sąd właściwy do rozpoznania sprawy według przepisów dotychczasowych pozostaje właściwy do czasu prawomocnego zakończenia postępowania w tej sprawie. Aby uniknąć wątpliwości, czy przepis przejściowy dotyczy również tzw. substytutów aktu oskarżenia, projekt wskazuje dobitnie, że analogicznie należy oceniać złożenie przez prokuratora (zamiast aktu oskarżenia) wniosku o warunkowe umorzenie postępowania karnego (art. 336 § 1 k.p.k.) albo o wydanie na posiedzeniu wyroku skazującego i orzeczenie uzgodnionych z oskarżonym kar lub innych środków przewidzianych za zarzucany mu występki (art. 335 § 1 i 2 k.p.k.). Sąd właściwy do rozpoznania sprawy według przepisów dotychczasowych pozostanie właściwy do czasu prawomocnego zakończenia postępowania w tej sprawie również, jeżeli przed dniem wejścia w życie ustawy nastąpiło skierowanie sprawy do sądu z wnioskiem o umorzenie postępowania i zastosowanie środków zabezpieczających (art. 324 § 1 k.p.k.).

Utrzymanie dotychczasowej właściwości sądu w sprawach, w których akt oskarżenia lub jego substytutu wniesiono przed dniem wejścia w życie projektowanej ustawy, pozwoli uniknąć chaosu organizacyjnego oraz konieczności przekazywania spraw między sądami, co mogłoby skutkować poważnymi komplikacjami proceduralnymi, zwiększeniem kosztów postępowania, a także znaczną jego przewlekłością.

Projekt przewiduje również, że postępowania przygotowawcze o przestępstwa określone w art. 228 § 6 w związku z § 2, i art. 229 § 5 w związku z § 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – k.k. (tzw. wypadki mniejszej wagi – zagrożone w górnej granicy karą nie wyższą niż 5 lat pozbawienia wolności), wszczęte i niezakończone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, prowadzone w formie dochodzenia, prowadzone będą dalej w tej formie również po dniu wejścia w życie projektowanej ustawy. Taki przepis przejściowy jest więc uzasadniony, gdyż w sprawach o powyższe przestępstwa zasadniczo jest prowadzone dochodzenie (por. art. 309 w związku z art. 325b k.p.k.).

Natomiast po wejściu w życie projektowanej ustawy obligatoryjne będzie prowadzenie śledztwa, gdyż w sprawach tych właściwy będzie sąd okręgowy (art. 309 pkt 1 k.p.k.).

Celem projektodawcy nie jest wprowadzanie konieczności wydawania przez prokuratora postanowienia o zmianie formy prowadzenia postępowania przygotowawczego, czego skutkiem może być dodatkowo konieczność podejmowania szeregu dodatkowych czynności, co trudno byłoby uznać za rozwiązanie zgodne z prakseologią postępowania (w szczególności, gdy śledztwo prowadziła Policja a dochodzenie będzie prowadzić prokurator).

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Konieczność zmian wynika m.in. z treści otrzymanych rekomendacji w ramach współpracy z grupą roboczą OECD WGB ds. przekupstwa w międzynarodowych transakcjach handlowych. Jak wskazano w pkt 1 OSR, w ramach IV fazy ewaluacji dotyczącej Polski, grupa robocza zaleciła ustanowienie procedur kwalifikujących sprawy przekupstwa zagranicznych funkcjonariuszy publicznych jako podlegające rozpoznaniu przez sądy okręgowe.

Przeprowadzenie analizy prawnoporównawczej wydaje się zatem niecelowe, ponieważ przepisy te wynikają z zaleceń OECD, które jednoznacznie wskazują ich treść.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Sądy powszechne	377, w tym: 319 – sądy rejonowe 47 – sądy okręgowe 11 – sądy apelacyjne	Informacja ogólnodostępna	Zmiana właściwości sądu, który będzie orzekał w I instancji w sprawach dotyczących przestępstw sprzedajności (na podstawie art. 228 § 6 k.k.) oraz czynów zabronionych przekupstwa (na podstawie art. 229 § 5 k.k.).
Prokuratorzy	5863	Mały Rocznik statystyczny GUS. 2024	Obligatoryjne prowadzenie śledztwa, w ramach postępowania przygotowawczego, w sprawach dotyczących przestępstw sprzedajności (na podstawie art. 228 § 6 k.k.) oraz przestępstw przekupstwa (na podstawie art. 229 § 5 k.k.), ze względu na zmianę właściwości sądu, który będzie orzekał w I instancji.
Powszechne jednostki organizacyjne prokuratury	Prokuratura Krajowa 1 prokuratury regionalne 11 prokuratury okręgowe 46 prokuratury rejonowe 358 ośrodki zamiejscowe PK 2 wydziały zamiejscowe PK 11	Informacja ogólnodostępna	Postępowania przygotowawcze o przestępstwa określone w art. 228 § 6 w związku z § 2 i art. 229 § 5 w związku z § 2 Kodeksu karnego (tzw. wypadki mniejszej wagi – zagrożone w górnej granicy karą nie wyższą niż 5 lat pozbawienia wolności), wszczęte i niezakończone przed dniem wejścia w życie projektowanej ustawy, prowadzone w formie dochodzenia, prowadzi się dalej w tej formie również po dniu wejścia w życie nowelizacji.

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Zgodnie z § 52 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2024 r. poz. 806 oraz z 2025 r. poz. 408) oraz stosownie do wymogów art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbiningowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2025 r. poz. 677) projekt został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny. W trybie ww. ustawy nie odnotowano zgłoszeń zainteresowanych podmiotów.

W ramach opiniowania i konsultacji publicznych projekt został przekazany następującym podmiotom:

1. Prokuratura Krajowa;
2. Krajowa Rada Sądownictwa;
3. Krajowa Rada Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym;
4. Sąd Najwyższy;
5. Naczelna Rada Adwokacka;
6. Krajowa Rada Radców Prawnych;
7. Sądy apelacyjne, sądy okręgowe i sądy rejonowe;
7. Prokuratury regionalne, prokuratury okręgowe i prokuratury rejonowe;
8. Rzecznik Praw Obywatelskich;
9. Stowarzyszenie Sędziów Polskich „Iustitia”;
10. Stowarzyszenie Sędziów „Themis”;
11. Stowarzyszenie Absolwentów i Aplikantów KSSiP Votum;
12. Stowarzyszenie Prokuratorów „Lex super omnia”;
13. Stowarzyszenie Prokuratorów Rzeczypospolitej Polskiej;
14. Ogólnopolskie Stowarzyszenie Referendarzy Sądowych;
15. Stowarzyszenie Referendarzy Sądowych LEX IUSTA;
16. Helsińska Fundacja Praw Człowieka;
17. Amnesty International;
18. Fundacja Batorego;
19. Fundacja Forum Obywatelskiego Rozwoju;
20. Fundacja Court Watch Polska;
21. Sieć Obywatelska Watchdog Polska;
22. Ogólnopolska Federacja Organizacji Pozarządowych.

Czas trwania opiniowania i konsultacji publicznych – 21 dni.

Omówienie uwag zgłoszonych w trakcie opiniowania zostało przedstawione w Raporcie z opiniowania, stanowiącym załącznik do OSR. W ramach konsultacji publicznych podmioty, do których został przekazany projekt ustawy, nie zgłosiły uwag.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z 2026 r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0–10)
Dochody ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
JST	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Wydatki ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
JST	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Saldo ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
JST	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Źródła finansowania	Projektowana regulacja nie będzie miała wpływu na wydatki sektora finansów publicznych.											

	Wejście w życie proponowanych rozwiązań nie spowoduje dodatkowych kosztów dla sektora finansów publicznych, w tym dla budżetu państwa, budżetów jednostek samorządu terytorialnego oraz pozostałych jednostek sektora finansów publicznych.
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Projektowana zmiana nie będzie miała wpływu na zwiększenie kognicji sądów powszechnych. Celem regulacji jest zmiana właściwości sądu, który będzie orzekał w sprawach dotyczących przestępstw sprzedajności (na podstawie art. 228 § 6 k.k.) oraz przestępstw przekupstwa (na podstawie art. 229 § 5 k.k.). Projektowana nowelizacja art. 25 § 1 pkt 2 k.p.k. rozszerza właściwość rzeczową sądów okręgowych w ten sposób, że do ich właściwości jako sądów orzekających w I instancji należeć będą przestępstwa stypizowane w art. 228 § 6 k.k. i art. 229 § 5 k.k. Wskazać należy, że powyższe przyczyni się do zwiększenia obciążenia sądów okręgowych I-instancyjnych, a także sądów apelacyjnych rozpatrujących apelacje od orzeczeń zapadłych w sądach okręgowych. Niemniej jednak takie przesunięcie środka ciężkości, co do wielkości wpływu spraw określonych w art. 228 § 6 k.k. i art. 229 § 5 k.k., tj. z sądów rejonowych na sądy okręgowe oraz z sądów okręgowych II-instancyjnych na sądy apelacyjne, każdorazowo będzie prowadzić do zmniejszenia wielkości wpływu w sądach rejonowych oraz w sądach okręgowych II instancji. Powyższe rozwiązania nie wpłyną więc na ogólną liczbę spraw trafiających do jednostek sądownictwa powszechnego, a ewentualne braki w limicie etatów sądów okręgowych (w I instancji) i apelacyjnych zostaną zaspokojone w ramach etatów aktualnie funkcjonujących w jednostkach sądownictwa powszechnego, przez ich adekwatną relokację między tymi jednostkami, w myśl zasady racjonalnego wykorzystania kadr sądownictwa powszechnego. Przekazanie sądom okręgowym spraw dotyczących przestępstw typizowanych w art. 228 § 6 k.k. i art. 229 § 5 k.k. nie spowoduje konieczności zmian w strukturze organizacyjnej prokuratury, ale będzie miało wpływ na obciążenie pracą prokuratorów.

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców, oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

Skutki								
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0–10)
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z 2026 r.)	duże przedsiębiorstwa							
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw							
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe							
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	Brak wpływu.						
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	Przedmiotowy projekt nie określa zasad podejmowania, wykonywania lub zakończenia działalności gospodarczej, w związku z czym odstąpiono od analiz i oceny przewidywanych skutków społeczno-gospodarczych, wskazanych w art. 66 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2025 r. poz. 1480, 1795 i 1826).						
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe, w szczególności osoby z niepełnosprawnością i starsze	Brak wpływu.						
Niemierzalne								

Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Wejście w życie projektowanej ustawy nie będzie miało negatywnego wpływu na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw, jak również nie będzie miało negatywnego wpływu na sytuację i rozwój regionalny. Nie przewiduje się również bezpośredniego wpływu na rodzinę, obywateli oraz gospodarstwa domowe, w szczególności osoby z niepełnosprawnością i starsze.	
8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu		
☒ nie dotyczy		
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).	☐ tak ☐ nie ☒ nie dotyczy	
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne: ...	☒ zwiększenie liczby dokumentów ☒ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne: ...	
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.	☐ tak ☐ nie ☒ nie dotyczy	
Komentarz: Rozszerzenie właściwości rzeczowej sądów okręgowych w ten sposób, że do ich właściwości jako sądów orzekających w I instancji należeć będą przestępstwa stypizowane w art. 228 § 6 k.k. i 229 § 5 k.k. Zmiana przyczyni się do zwiększenia obciążenia sądów okręgowych I-instancyjnych, a także sądów apelacyjnych rozpatrujących apelacje od orzeczeń zapadłych w sądach okręgowych. Niemniej jednak takie przesunięcie środka ciężkości, co do wielkości wpływu spraw określonych w art. 228 § 6 k.k. i 229 § 5 k.k., tj. z sądów rejonowych na sądy okręgowe oraz z sądów okręgowych II - instancyjnych na sądy apelacyjne, każdorazowo będzie prowadzić do zmniejszenia wielkości wpływu w sądach rejonowych oraz w sądach okręgowych II instancji. Wejście w życie projektowanej ustawy może wpłynąć na zmiany w liczbie procedur i dokumentów w wyniku obligatoryjnego prowadzenia śledztw, w ramach postępowania przygotowawczego, w sprawach dotyczących przestępstw sprzedajności (na podstawie art. 228 § 6 k.k.) oraz przestępstw przekupstwa (na podstawie art. 229 § 5 k.k.), ze względu na zmianę właściwości sądu, który będzie orzekał w I instancji. Przekazanie sądom okręgowym jedynie spraw dotyczących przestępstw typizowanych w art. 228 § 6 k.k. i art. 229 § 5 k.k. nie spowoduje konieczności zmian w strukturze organizacyjnej prokuratury, ale wpłynie na obciążenie pracą prokuratorów. Dotyczyć to będzie sytuacji, gdy postępowania przygotowawcze prowadzone lub nadzorowane będą przez prokuratorów wykonujących swoje obowiązki w prokuraturach rejonowych mających siedziby w miastach innych niż te, w których siedziby mają sądy okręgowe.		
9. Wpływ na rynek pracy		
Wejście w życie ustawy nie będzie miało negatywnego wpływu na rynek pracy.		
10. Wpływ na pozostałe obszary		
☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☒ sądy powszechne, administracyjne lub wojskowe	☐ demografia ☐ mienie państwowe ☐ inne:	☐ informatyzacja ☐ zdrowie
Omówienie wpływu	Projektowana regulacja wpływa na sądy powszechne w związku z przekazaniem do właściwości sądów okręgowych rozpoznawania w pierwszej instancji spraw z art. 228 § 6 k.k. oraz z art. 229 § 5 k.k.	
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego		
Planuje się, aby ustawa weszła w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.		
12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?		
Efekty wprowadzanej regulacji będą natychmiastowe i nie wymagają dodatkowych pomiarów.		
13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)		
Raport z opiniowania.		

Raport z konsultacji publicznych i opiniowania projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego (UD273)

I. Informacje ogólne.

Niniejszy dokument stanowi wypełnienie obowiązku określonego w § 51 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2024 r. poz. 806 oraz z 2025 r. poz. 408), zgodnie z którym organ wnioskujący sporządza raport z konsultacji obejmujący omówienie wyników przeprowadzonych konsultacji publicznych i opiniowania.

II A. Przebieg opiniowania.

Pismami z dnia 18 sierpnia 2025 r. projekt ustawy został skierowany do opiniowania. Zwrócono się do adresatów ww. pism o zajęcie stanowiska w terminie 21 dni.

Podmioty, którym projekt ustawy został przedstawiony w ramach opiniowania:

- Prokurator Krajowy;
- Krajowa Rada Sądownictwa;
- Krajowa Rada Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym;
- Sąd Najwyższy;
- Naczelna Rada Adwokacka;
- Krajowa Rada Radców Prawnych;
- Sądy apelacyjne, sądy okręgowe i sądy rejonowe;
- Prokuratury regionalne, prokuratury okręgowe i prokuratury rejonowe;
- Rzecznik Praw Obywatelskich.

II B. Przebieg konsultacji publicznych.

Pismem z dnia 18 sierpnia 2025 r. projekt ustawy został skierowany do konsultacji publicznych. Zwrócono się do adresatów ww. pisma o zajęcie stanowiska w terminie 21 dni.

Podmioty, którym projekt ustawy został przedstawiony w ramach konsultacji publicznych:

- Stowarzyszenie Sędziów Polskich „Iustitia”;
- Stowarzyszenie Sędziów „Themis”;
- Stowarzyszenie Absolwentów i Aplikantów KSSiP Votum;
- Stowarzyszenie Prokuratorów „Lex super omnia”;
- Stowarzyszenie Prokuratorów Rzeczypospolitej Polskiej;
- Ogólnopolskie Stowarzyszenie Referendarzy Sądowych;
- Stowarzyszenie Referendarzy Sądowych LEX IUSTA;
- Helsińska Fundacja Praw Człowieka;
- Amnesty International;
- Fundacja Batorego;
- Fundacja Forum Obywatelskiego Rozwoju;
- Fundacja Court Watch Polska;
- Sieć Obywatelska Watchdog Polska;
- Ogólnopolska Federacja Organizacji Pozarządowych.

III A. Omówienie wyników przeprowadzonego opiniowania.

Uwagi do projektu ustawy w ramach opiniowania zgłosiły następujące podmioty:

- Prokurator Krajowy;
- Krajowa Rada Sądownictwa;
- Rzecznik Praw Obywatelskich;
- Prokuratura Regionalna w Katowicach;
- Prokuratura Regionalna w Szczecinie;
- Prokuratura Okręgowa w Warszawie;
- Sąd Apelacyjny w Krakowie;
- Sąd Apelacyjny w Szczecinie;
- Sąd Okręgowy w Toruniu;
- Sąd Okręgowy w Rzeszowie.

Wszystkie uwagi zostały przeanalizowane oraz zostały szczegółowo omówione w tabeli do raportu z konsultacji publicznych i opiniowania stanowiącego załącznik do Oceny Skutków Regulacji.

III B. Omówienie wyników przeprowadzonych konsultacji publicznych.

W ramach konsultacji publicznych podmioty, do których został przekazany projekt ustawy nie zgłosiły uwag.

IV. Przedstawienie wyników zasięgnięcia opinii, dokonania konsultacji albo uzgodnienia projektu z właściwymi organami i instytucjami Unii Europejskiej, w tym Europejskim Bankiem Centralnym.

Projekt nie wymaga przedłożenia innym instytucjom i organom Unii Europejskiej lub Europejskiemu Bankowi Centralnemu w celu uzyskania opinii, dokonania konsultacji lub uzgodnienia.

V. Wskazanie podmiotów, które zgłosiły zainteresowanie pracami nad projektem w trybie przepisów o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa, wraz ze wskazaniem kolejności dokonania zgłoszeń albo informację o ich braku.

Nie zgłoszono zainteresowanie pracami nad projektem w trybie przepisów o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa.

Załącznik:

Tabela do raportu z konsultacji publicznych i opiniowania projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego (UD273).

Tabela do raportu z opiniowania projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego (UD273)

Lp.	Zakres uwagi	Podmiot	Treść uwagi	Stanowisko
1.	Art. 1	Prokuratura Krajowa	Projektowane zmiany polegające na przekazaniu wszystkich spraw o występki określone w art. 228 k.k. i art. 229 k.k. do właściwości sądów okręgowych dalece wykraczają poza potrzebę wynikającą z rekomendacji grupy roboczej OECD ds. przekupstwa w międzynarodowych transakcjach handlowych w zakresie rozpoznawania przez sąd okręgowy wszystkich spraw dotyczących przekupstwa zagranicznych funkcjonariuszy publicznych w międzynarodowych transakcjach handlowych. Jednak nic nie stoi na przeszkodzie, by do właściwości sądów okręgowych przeszły jedynie sprawy kwalifikowane z art. 228 § 6 k.k. i art. 229 § 5 k.k., a więc dotyczące odpowiednio sprzedajności i przekupstwa osoby pełniącej funkcję publiczną w państwie obcym lub w organizacji międzynarodowej, w związku z pełnieniem tej funkcji. Uzasadnieniem dla objęcia kognicją sądu okręgowego tego rodzaju spraw jest ich wyjątkowy charakter, wynikający w szczególności z ich bardzo niewielkiej liczby i opieranie ustaleń faktycznych na materiale dowodowym zbieranym z reguły poza granicami kraju.	Uwaga uwzględniona. Uzasadnione jest przekazanie do właściwości sądów okręgowych jedynie spraw kwalifikowanych z art. 228 § 6 k.k. i art. 229 § 5 k.k., dotyczących odpowiednio sprzedajności i przekupstwa osoby pełniącej funkcję publiczną w państwie obcym lub w organizacji międzynarodowej, w związku z pełnieniem tej funkcji, które będzie stanowiło kompleksowe rozwiązanie pozwalające wdrożyć rekomendację OECD WGB poprzez przekazanie możliwie najmniejszego zakresu spraw do właściwości sądów okręgowych.

Tabela do raportu z opiniowania projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego (UD273)

			Brak jest natomiast uzasadnienia, by ze względu na tak wąski zakres spraw, które z uwagi na zalecenia grupy roboczej OECD powinny być rozpoznawane w pierwszej instancji przez sądy okręgowe, obejmować właściwością tych sądów wszystkie sprawy o przestępstwa kwalifikowane z art. 228 k.k. lub z art. 229 k.k. Jak wynika z danych w tabelach zawartych w ocenie skutków regulacji (OSR), w latach 2021-2024 osądzono łącznie 3.902 osoby za występki określone w art. 228 k.k. albo z art. 229 k.k. Tylko 7 z nich, a więc ułamek procenta (około 0,0018 ogółu) zostało osądzonych za przestępstwa z art. 228 § 6 k.k. albo z art. 229 § 5 k.k. Taka proporcja liczby spraw wskazuje, że projektowany cel ustawy zostanie osiągnięty kosztem nieuzasadnionego, znacznego obciążenia sądów okręgowych, które bez wątpienia negatywnie wpłynie na sprawność ich działania. Pośrednio skutkować to będzie zwiększeniem obciążenia sądów apelacyjnych rozpoznających środki odwoławcze. Warto przypomnieć, że sądy okręgowe orzekają w pierwszej instancji w sprawach największej wagi, w tym o przestępstwa, których skutkiem jest śmierć człowieka. Pogorszenie szybkości orzekania w takich sprawach, nieuniknione w przypadku istotnego wzrostu rozpoznawanych spraw może negatywnie wpłynąć na realizację prawa do rozpatrzenia sprawy w rozsądnym terminie zagwarantowanego w art. 6 ust. 1 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka, a z pewnością skutkować będzie gorszą społeczną oceną funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości. W przypadku prokuratury przekazanie sądom okręgowym wszystkich spraw dotyczących przestępstw typizowanych w art. 228 k.k. i art. 229 k.k. w zauważalny sposób wpłynie na obciążenie pracą prokuratorów. Dotyczy to zwłaszcza sytuacji, gdy postępowania przygotowawcze prowadzone	
--	--	--	--	--

Tabela do raportu z opiniowania projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego (UD273)

			lub nadzorowane będą przez prokuratorów wykonujących swoje obowiązki w prokuraturach rejonowych mających siedziby w miastach innych niż te, w których siedziby mają sądy okręgowe. Stosownie do § 321 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 r., Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz. U. z 2025 r. poz. 753) „Do udziału w rozprawie (posiedzeniu) wyznacza się jako referenta sądowego prokuratora, który w danej sprawie prowadził lub nadzorował postępowanie przygotowawcze albo sporządził akt oskarżenia. Wyznaczenie innego prokuratora jest dopuszczalne wyłącznie w szczególnie uzasadnionych przypadkach; wyznacza się wówczas prokuratora znającego sprawę.”. Co do zasady prokuratorzy z prokuratur rejonowych w miejscowościach innych niż miasta będące siedzibami sądów okręgowych będą zmuszeni przemieszczać się do tych miast w celu udziału w rozprawach i posiedzeniach w sprawach o przestępstwa z art. 228 k.k. i art. 229 k.k. Oznacza to ograniczenie czasu, który będą mogli oni poświęcić na wykonywanie innych obowiązków służbowych. Nie bez znaczenia są również koszty, które trzeba będzie ponieść na przejazd prokuratorów. W uzasadnieniu projektu jako argument przemawiający za wprowadzeniem proponowanych zmian powołano wagę przestępstw stypizowanych w art. 228 k.k. i art. 229 k.k. Projektowane zmiany spowodują jednak objęcie właściwością sądów okręgowych również spraw o wypadki mniejszej wagi zagrożone co najwyżej karą pozbawienia wolności do lat 2, stypizowane w art. 228 § 2 k.k. i art. 229 § 2 k.k. Ze strony prokuratorów spowoduje to nie tylko konieczność wszczynania w tych sprawach śledztw, ale także obowiązek udziału w rozprawach przed sądem okręgowym (art. 46 § 1 i § 2 k.p.k.). Warto zauważyć, że	
--	--	--	---	--

Tabela do raportu z opiniowania projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego (UD273)

			tabela zamieszczona w OSR dowodzi, że w latach 2021-2024 osądzono 448 osób za przestępstwa z art. 228 § 2 k.k. i z art. 229 § 2 k.k., a więc w wypadkach mniejszej wagi. Osądzonych takich było więc 64 razy więcej niż oskarżonych za przestępstwa z art. 228 § 6 k.k. lub z art. 229 § 5 k.k. (łącznie 7 osób), dotyczące odpowiednio sprzedajności i przekupstwa osoby pełniącej funkcję publiczną w państwie obcym lub w organizacji międzynarodowej, w związku z pełnieniem tej funkcji.	
--	--	--	--	--

Tabela do raportu z opiniowania projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego (UD273)

	Sąd Apelacyjny w Krakowie	Przy projektowanej nowelizacji art. 25 § 1 pkt 2 k.p.k. nie zwrócono uwagi na zakres orzekania przez Sądy Okręgowe a w dalszej kolejności Sądy Apelacyjne. Zasadnym jest zwrócenie uwagi na przedstawione w uzasadnieniu dane statystyczne, z których wynika, że za przestępstwa z art. 228 k.k. i z art. 229 k.k. osądzono w 2024 r. 858 osób, przy czym niektóre sprawy były wieloosobowe, co stanowi ok. 600-700 postępowań sądowych rocznie. Powyższe wpłynie negatywnie na sądy okręgowe co doprowadzi do zwiększenia zaległości w tych sądach, które i tak są już znacznie obciążone, a także spowoduje zwiększenie spraw odwoławczych w sądach apelacyjnych (zakładając ich zaskarżenie i ilość sądów apelacyjnych oznacza to średni wzrost wpływu na poziomie 60 spraw rocznie, przy niedoborach kadry orzeczniczej).	Uwaga uwzględniona częściowo. Uzasadnione jest przekazanie do właściwości sądów okręgowych jedynie spraw kwalifikowanych z art. 228 § 6 kk. I art. 229 § 5 k.k., tylko dotyczących odpowiednio sprzedajności i przekupstwa osoby pełniącej funkcję publiczną w państwie obcym lub w organizacji międzynarodowej, w związku z pełnieniem tej funkcji.
	Prokuratura Regionalna w Katowicach	Poddanie ponownemu rozważaniu objęcia właściwością rzeczową sądu okręgowego jako sądu I instancji występków z art. 228 § 2 k.k. i z art. 229 § 2 k.k., czynów kwalifikowanych jako przypadek mniejszej wagi, z uwagi na nieskomplikowany charakter tych spraw oraz zagrożenie karą pozbawienia wolności do 2 lat.	Uwaga uwzględniona częściowo, uzasadnienie j.w.

Tabela do raportu z opiniowania projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego (UD273)

		Sąd Apelacyjny w Szczecinie	Negatywna ocena polegająca na rozszerzeniu kognicji sądów okręgowych, poprzez dodanie kolejnej kategorii spraw, bez wykreślenia np. spraw o kradzieże i oszustwa znacznej wartości. Ponadto brak modyfikacji mienia znacznej wartości od 1998 r., co powoduje zwiększenie liczby spraw w sądach okręgowych jedynie ze względu na tę wartość, a nie z uwagi na ciężar gatunkowy rozpoznawanych spraw. Powyższe pociąga za sobą konieczność rozważenia celowości tego rozwiązania. Pod rozwagę poddaje się ewentualne dodanie właściwości z art. 228 k.k. i art. 229 k.k. w zamian za proste sprawy o mienie znacznej wartości.	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga niezwiązana z przedmiotowym projektem, może być <i>postulatem de lege ferenda</i>. Potrzeba przeprowadzenia przedmiotowej nowelizacji wynika m.in. z treści otrzymanych rekomendacji w ramach współpracy z grupą roboczą OECD ds. przekupstwa w międzynarodowych transakcjach handlowych (OECD WGB). W dniach 11–14 marca 2025 r. w Paryżu odbyło się posiedzenie OECD WGB, podczas którego został omówiony tzw. Action Plan z Fazy 4 ewaluacji dotyczący Polski. OECD WGB przekazało wówczas, że wymagane jest podjęcie działań w celu wyraźnego wskazania w przepisach, że wszystkie sprawy dotyczące przekupstwa zagranicznych funkcjonariuszy publicznych w międzynarodowych transakcjach handlowych rozpoznawane będą przez sąd okręgowy w I instancji (potrzeba nowelizacji art. 25 § 1 pkt 2 k.p.k.).
		Sąd Okręgowy w Toruniu	Stopień skompilowania przestępstw łapownictwa nie jest wysoki i nie uzasadniania przekazywania tych spraw do rozpoznawania przez sądy okręgowe, co dodatkowo obciąża sądy okręgowe.	Uwaga nieuwzględniona. Potrzeba przeprowadzenia przedmiotowej nowelizacji wynika m.in. z treści otrzymanych rekomendacji w ramach współpracy z grupą roboczą OECD ds. przekupstwa w międzynarodowych transakcjach handlowych (OECD WGB). W dniach 11–14 marca 2025 r. w Paryżu odbyło

Tabela do raportu z opiniowania projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego (UD273)

				się posiedzenie OECD WGB, podczas którego został omówiony tzw. Action Plan z Fazy 4 ewaluacji dotyczący Polski. OECD WGB przekazało wówczas, że wymagane jest podjęcie działań w celu wyraźnego wskazania w przepisach, że wszystkie sprawy dotyczące przekupstwa zagranicznych funkcjonariuszy publicznych w międzynarodowych transakcjach handlowych rozpoznawane będą przez sąd okręgowy w I instancji (potrzeba nowelizacji art. 25 § 1 pkt 2 k.p.k.). W ocenie projektodawcy sprawy dotyczące przekupstwa zagranicznych funkcjonariuszy publicznych w międzynarodowych transakcjach handlowych ze swojej natury charakteryzują się szczególną wagą. Już sam fakt, że postępowanie toczy się przeciwko zagranicznemu funkcjonariuszowi publicznemu wskazuje, że przedmiot sprawy ma precedensowy charakter, co już na tym etapie rozpoznawania danego stanu faktycznego, pozwala zakwalifikować daną sprawę, jako tę o szczególnej wadze. Należy jednak podkreślić, że waga przestępstw korupcyjnych z reguły jest również duża, nawet jeżeli nie dotyczą one przekupstwa zagranicznych funkcjonariuszy publicznych. Waga występów stypizowanych w art. 228 § 6 k.k. i art. 229 § 5 k.k. przemawia więc za wprowadzaną zmianą w obrębie art. 25 § 1 pkt 2 k.p.k.
--	--	--	--	---

Tabela do raportu z opiniowania projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego (UD273)

		Prokuratura Regionalna w Szczecinie	Rekomendacja OECD WGB skierowana była wyłącznie do rozpatrywania spraw o występki z art. 228 k.k. i art. 229 k.k. przez sądy okręgowe, względem zagranicznych funkcjonariuszy publicznych w międzynarodowych transakcjach handlowych. Przyjęcie, że właściwymi rzeczowo do rozpoznawania tego rodzaju spraw w I instancji byłyby sądy okręgowe, co będzie powodowało nieadekwatne rozwiązanie do faktycznych potrzeb problemu, powodując w konsekwencji nadmierne obciążenie sądów okręgowych dodatkową ilością spraw, które w przeważającej mierze cechowałyby się nieskomplikowanym stanem faktycznym i prawnym. Propozycja, aby wdrożenie rekomendacji OECD WGB odbyło się poprzez wprowadzenie odrębnego typu czynu zabronionego, polegającego na przekupstwie zagranicznego funkcjonariusza publicznego w międzynarodowych transakcjach handlowych (biernego i czynnego), do którego rozpoznawania w I instancji właściwy byłby sąd okręgowy.	Uwaga uwzględniona. Uzasadnione jest przekazanie do właściwości sądów okręgowych jedynie spraw kwalifikowanych z art. 228 § 6 kk. I art. 229 § 5 k.k., dotyczących odpowiednio sprzedajności i przekupstwa osoby pełniącej funkcję publiczną w państwie obcym lub w organizacji międzynarodowej, w związku z pełnieniem tej funkcji, które będzie stanowiło kompleksowe rozwiązanie pozwalające wdrożyć rekomendację OECD WGB poprzez przekazanie możliwie najmniejszego zakresu spraw do właściwości sądów okręgowych.
--	--	-------------------------------------	---	---

Tabela do raportu z opiniowania projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego (UD273)

		Prokuratura Okręgowa w Warszawie	Pod rozważę poddać należy uzupełnienie tego przepisu o przepis art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 294 par 1 lub 2 k.k. Obecny przepis wskazuje na właściwość SO w sprawach dot. art. 278 § 1, 2 i 3a k.k., 284 § 1 i 2 k.k., 286 § 1 k.k., 287 k.k., które mają pozostawać w związku z art. 294 § 1 lub 2 k.k. Brak jest jednak w tym katalogu umyślnego paserstwa (nieumyślne jeszcze można zrozumieć z uwagi na sankcję karną), co wydaje się być niezrozumiałe biorąc pod uwagę to, że w toku postępowania dot. czynu z art. 291 k.k. należy badać kwestię zaistnienia czynu zabronionego, z którego pochodziła rzecz będąca przedmiotem paserstwa. Okoliczność ta jest także o tyle istotna, że powoduje niezrozumiały „rozdział” właściwości pomiędzy sądami. W przypadku gdy sprawy byłyby prowadzone oddzielnie za przestępstwo kradzieży, gdzie wartość mienia będzie przekraczać kwotę 200 000 złotych, właściwy będzie sąd okręgowy, ale już gdy dane mienie zostanie przejęte przez inną osobą, to już właściwy będzie sąd rejonowy, który i tak musi ustalić fakt zaistnienia czynu pierwotnego. Dodatkowo może to powodować liczne pomyłki procesowe. Zauważyć trzeba ubocznie, że w realiach prowadzonych spraw niejednokrotnie pojawiają się wątpliwości związane z kwalifikowaniem zachowań czy to z punktu widzenia czynu z art. 291 k.k. czy to z art. 299 k.k. (nie tylko w zakresie dot. pieniędzy ale i rzeczy ruchomych). Ewentualny błąd w przyjętej kwalifikacji może doprowadzić w skrajnych przypadkach do niewłaściwości sądu w obecnym stanie prawnym.	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga niezwiązana z przedmiotowym projektem, może być postulatem <i>de lege ferenda</i>. Potrzeba przeprowadzenia przedmiotowej nowelizacji wynika m.in. z treści otrzymanych rekomendacji w ramach współpracy z grupą roboczą OECD ds. przekupstwa w międzynarodowych transakcjach handlowych (OECD WGB). W dniach 11–14 marca 2025 r. w Paryżu odbyło się posiedzenie OECD WGB, podczas którego został omówiony tzw. Action Plan z Fazy 4 ewaluacji dotyczący Polski. OECD WGB przekazało wówczas, że wymagane jest podjęcie działań w celu wyraźnego wskazania w przepisach, że wszystkie sprawy dotyczące przekupstwa zagranicznych funkcjonariuszy publicznych w międzynarodowych transakcjach handlowych rozpoznawane będą przez sąd okręgowy w I instancji (potrzeba nowelizacji art. 25 § 1 pkt 2 k.p.k.).
--	--	----------------------------------	---	--

Tabela do raportu z opiniowania projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego (UD273)

		Krajowa Rada Sądownictwa	Przekazanie wszystkich spraw o przestępstwa korupcyjne, również tych o wyrażnie niskim ciężarze gatunkowym, do wyłącznej właściwości sądów okręgowych jest rozwiązaniem niecelowym i wadliwym systemowo. Projekt całkowicie ignoruje podstawowe zasady proporcjonalności i racjonalnej organizacji wymiaru sprawiedliwości – zwłaszcza, że przestępstwa określone w art. 228 § 2, § 6 w zw. z § 2 oraz art. 229 § 2 lub § 5 w zw. z § 2 k.k. obejmuje również czyny zagrożone karą nieprzekraczającą 5 lat pozbawienia wolności, tj. o stopniu społecznej szkodliwości nieuzasadniającym poddanie tych spraw właściwości sądów okręgowych, jako sądów pierwszoinstancyjnych. Proponowane rozwiązanie spowoduje nieuzasadnione zwiększenie obciążenia tych sądów kosztem zadań o rzeczywiście dużej wadze społecznej. Projektodawca wydaje się nie uwzględniać pogłębiającego się stanu nieakceptowalnie długiego oczekiwania na rozstrzygnięcie w postępowaniach przed sądami okręgowymi i apelacyjnym, bowiem zakłada zwiększenie obciążenia w tych sądach wpływem o kolejne kategorie spraw. Zwiększenie kognicji sądu okręgowego spowoduje znaczące opóźnienie rozpoznania spraw na tym szczeblu sądownictwa powszechnego (i w konsekwencji także w sądach apelacyjnych) poddając tym samym w wątpliwość realne szanse na realizację prawa obywatela do sądu – zakończenia postępowania sądowego w rozsądnym terminie w rozumieniu art. 6 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności Sądy okręgowe jako sądy wyższej instancji powinny koncentrować się na sprawach o istotnym stopniu złożoności, w szczególności poważnych aferach korupcyjnych lub przypadkach mających wpływ na funkcjonowanie instytucji publicznych czy gospodarczych.	Uwaga uwzględniona. Uzasadnione jest przekazanie do właściwości sądów okręgowych jedynie spraw kwalifikowanych z art. 228 § 6 kk. I art. 229 § 5 k.k., dotyczących odpowiednio sprzedajności i przekupstwa osoby pełniącej funkcję publiczną w państwie obcym lub w organizacji międzynarodowej, w związku z pełnieniem tej funkcji, które będzie stanowiło kompleksowe rozwiązanie pozwalające wdrożyć rekomendację OECD WGB poprzez przekazanie możliwie najmniejszego zakresu spraw do właściwości sądów okręgowych.
--	--	--------------------------	--	---

Tabela do raportu z opiniowania projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego (UD273)

			Prowadzenie spraw o mniejszym ciężarze gatunkowym powinno pozostawać we właściwości sądów rejonowych. Projektodawca powołuje się na konieczność realizacji zaleceń grupy roboczej OECD ds. przeciwdziałania przekupstwu w międzynarodowych transakcjach handlowych (OECD WGB), jednak objęcie wszystkich przestępstw korupcyjnych właściwością sądu okręgowego nawet jeśli nie dotyczą one zagranicznych funkcjonariuszy publicznych – prowadzi do nieakceptowalnego obniżenia efektywności sądownictwa i wydłużenia postępowań w sprawach, które z natury, funkcjonalnie i społecznie powinny być rozpoznawane możliwie sprawnie i szybko.	
--	--	--	--	--

Tabela do raportu z opiniowania projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego (UD273)

2.	Art. 2 ust. 2	Sąd Okręgowy w Rzeszowie	Czy prowadzenie w formie dochodzenia postępowania przygotowawczego o wskazane przestępstwa również od dnia wejścia w życie ustawy pociągnie za sobą konieczność przyjęcia (bez możliwości zwrotu celem uzupełnienia) przez sądy okręgowe w takich sprawach, np. aktu oskarżenia bez uzasadnienia i jedynie zatwierdzanego przez prokuratora?	Uwaga nieuwzględniona. Projekt przewiduje również, że postępowania przygotowawcze o przestępstwa określone w art. 228 § 6 w zw. z § 2 i art. 229 § 5 w zw. z § 2 Kodeksu karnego (tzw. wypadki mniejszej wagi – zagrożone w górnej granicy karą nie wyższą niż 5 lat pozbawienia wolności), wszczęte i niezakończone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, prowadzone w formie dochodzenia, prowadzi się dalej w tej formie również od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy. Taki przepis przejściowy jest więc uzasadniony, gdyż w sprawach o powyższe przestępstwa zasadniczo prowadzone jest dochodzenie (por. art. 309 w zw. z art. 325b k.p.k.). Natomiast po wejściu w życie projektowanej ustawy obligatoryjne będzie prowadzenie śledztwa, gdyż w sprawach tych właściwy będzie sąd okręgowy (art. 309 pkt 1 k.p.k.) Celem projektodawcy nie jest wprowadzanie konieczności wydawania przez prokuratora postanowienia o zmianie formy prowadzenia postępowania przygotowawczego, czego skutkiem może być dodatkowo konieczność podejmowania szeregu dodatkowych czynności, co trudno byłoby uznać za rozwiązanie zgodne z prakseologią postępowania (w szczególności, gdy śledztwo prowadziła Policja a dochodzenie będzie prowadzić prokurator).
----	------------------	-----------------------------	--	---

Tabela do raportu z opiniowania projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego (UD273)

3.	Uzasadnienie	Sąd Okręgowy w Rzeszowie	Uzasadnienie projektu ogranicza skutki zmian jedynie do sądów powszechnych, jednak zmiany wprowadzone w projekcie nie zwiększając kognicji sądów wojskowych, na ich obciążenie będą miały taki sam wpływ jak w przypadku sądów powszechnych, tyle że w pionie sądów wojskowych w II instancji orzeka Sąd Najwyższy – Izba Karna, w konsekwencji zaś ulegnie rozszerzeniu kognicja tego Sądu.	Uwaga nieuwzględniona. Projektowana zmiana nie będzie miała wpływu na zwiększenie kognicji sądów powszechnych. Celem regulacji jest zmiana właściwości sądu, który będzie orzekał w sprawach dotyczących występków sprzedajności (na podstawie art. 228 § 6 k.k.) oraz występków przekupstwa (na podstawie art. 229 § 5 k.k.). Waga powyższych przestępstw przemawia więc za wprowadzaną zmianą w obrębie art. 25 § 1 pkt 2 k.p.k.
4.	Ocena Skutków Regulacji	Sąd Okręgowy w Rzeszowie	Wraz ze zmianą właściwości rzeczowej również rozszerzeniu ulegała właściwość funkcjonalna sądów okręgowych w ramach chociażby czynności sądu właściwego do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym, statystki przedstawione w OSR nie uwzględniają liczby spraw o zażalenia na postanowienia o odmowie wszczęcia postępowania, o umorzeniu postępowania, zabezpieczeniu majątkowym, czy wniosków o ustanowienie obrońcy z urzędu, o przedłużeniu tymczasowego aresztowania), czy sądu nadzrędnego właściwego do rozpoznania skargi na przewlekłość postępowania.	Uwaga nieuwzględniona. Projektowana zmiana nie będzie miała wpływu na zwiększenie kognicji sądów powszechnych. Celem regulacji jest zmiana właściwości sądu, który będzie orzekał w sprawach dotyczących występków sprzedajności (na podstawie art. 228 § 6 k.k.) oraz występków przekupstwa (na podstawie art. 229 § 5 k.k.).

Tabela do raportu z opiniowania projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego (UD273)

			W danych OSR wśród podmiotów, na które oddziałuje projekt poza wielkością sądów powszechnych i jednostek organizacyjnych prokuratury, wskazano liczbę prokuratorów i dostrzeżono wpływ proponowanych zmian na obciążenie pracą prokuratorów, pomijając jednak dane odnoszące się do liczby sędziów.	Uwaga nieuwzględniona. Projektowana nowelizacja art. 25 § 1 pkt 2 k.p.k. rozszerza właściwość rzeczową sądów okręgowych w ten sposób, że do ich właściwości jako sądów orzekających w I instancji należeć będą przestępstwa stypizowane w art. 228 § 6 k.k. i art. 229 § 5 k.k. Wskazać należy, że powyższe przyczyni się do zwiększenia obciążenia sądów okręgowych I-instancyjnych, a także sądów apelacyjnych rozpatrujących apelacje od orzeczeń zapadłych w sądach okręgowych. Niemniej jednak takie przesunięcie środka ciężkości, co do wielkości wpływu spraw określonych w art. 228 § 6 k.k. i art. 229 § 5 k.k., tj. z sądów rejonowych na sądy okręgowe oraz z sądów okręgowych II-instancyjnych na sądy apelacyjne, każdorazowo powinno prowadzić do zmniejszenia wielkości wpływu w sądach rejonowych oraz w sądach okręgowych II instancji. Powyższe rozwiązania nie wpłyną więc na ogólną liczbę spraw trafiających do jednostek sądownictwa powszechnego, a ewentualne braki w limicie etatów sądów okręgowych (w I instancji) i apelacyjnych powinny zostać zaspokojone w ramach etatów aktualnie funkcjonujących w jednostkach sądownictwa powszechnego, poprzez ich adekwatną relokację pomiędzy tymi jednostkami, w myśl zasady racjonalnego wykorzystania kadr sądownictwa powszechnego.
--	--	--	--	--

Tabela do raportu z opiniowania projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego (UD273)

			Nie wskazano na skutki finansowe wejścia w życie proponowanej zmiany, dostrzegając wpływ przekazania sądom okręgowym tej kategorii spraw na obciążenie pracą prokuratorów, przy braku zauważenia takiego obciążenia w odniesieniu do sądów – zauważono, że ewentualne braki w limicie etatów sądów okręgowych i apelacyjnych powinny zostać „zaspokojone w jednostkach sądownictwa poprzez adekwatną relokację pomiędzy tymi jednostkami”, co przy aktualnym zamrożeniu awansów do sądów okręgowych i sądów apelacyjnych, przy odciążeniu sądów rejonowych (napływie orzeczników – asesorów sądowych – do tych jednostek organizacyjnych sądów) może polegać na sięganiu po instytucję delegacji do sądu wyższego rzędu, z czym – zważywszy na treść ustawy z dnia 6 marca 2025 r. o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz ustawy – Prawo o ustroju sądów wojskowych (Dz.U. poz. 526) wiążą się pewne obciążenia finansowe – nie uwzględnione jako koszty wprowadzanej zmiany.	Uwaga nieuwzględniona. Projektowana regulacja nie będzie miała wpływu na wydatki sektora finansów publicznych. Ponadto wejście w życie proponowanych rozwiązań nie spowoduje dodatkowych kosztów dla sektora finansów publicznych, w tym dla budżetu państwa, budżetów jednostek samorządu terytorialnego oraz pozostałych jednostek sektora finansów publicznych.
--	--	--	--	--

Tabela do raportu z opiniowania projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego (UD273)

3.	Nowelizacja art. 115 § 5 i 6 k.k.	Sąd Apelacyjny w Krakowie	Propozycja zmiany wysokości kwoty stanowiącej określenie mienia znacznej i wielkiej wartości. Ich wysokość została ustalona w 2010 r. Wartości te obecnie bardzo zdevaluowały, a w konsekwencji np. sądy okręgowe orzekają w sprawie o przywłaszczenie samochodu osobowego wziętego w leasing. Propozycja ustalenia tych wartości odpowiednio na poziomie 500 000 tys. zł i 2 000 000 zł (ta dryga kwota w ramach spójności wewnętrznej regulacji, pozwoliłaby na odciążenie sądów okręgowych, do których wpłynęłyby sprawy korupcyjne.	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga niezwiązana z przedmiotowym projektem, może być postulatem <i>de lege ferenda</i> . Potrzeba przeprowadzenia przedmiotowej nowelizacji wynika m.in. z treści otrzymanych rekomendacji w ramach współpracy z grupą roboczą OECD ds. przekupstwa w międzynarodowych transakcjach handlowych (OECD WGB). W dniach 11–14 marca 2025 r. w Paryżu odbyło się posiedzenie OECD WGB, podczas którego został omówiony tzw. Action Plan z Fazy 4 ewaluacji dotyczący Polski. OECD WGB przekazało wówczas, że wymagane jest podjęcie działań w celu wyraźnego wskazania w przepisach, że wszystkie sprawy dotyczące przekupstwa zagranicznych funkcjonariuszy publicznych w międzynarodowych transakcjach handlowych rozpoznawane będą przez sąd okręgowy w I instancji (potrzeba nowelizacji art. 25 § 1 pkt 2 k.p.k.).
		Sąd Okręgowy w Toruniu	Kwota stanowiąca mienie znacznej wartości nie zmieniła się od 2010 r. mimo, że siła nabywczą złotych spadła od tego czasu prawie o połowę. Z tego powodu kilkakrotnie zmieniła się wartość kwoty granicznej między wykroczeniem, a przestępstwem, jednak przepisy dotyczące mienia znacznej wartości pozostają od 15 lat takie same. Powoduje to rosnące obciążenie sprawami sędziów sądów okręgowych orzekających w I instancji, bowiem obrót gospodarczy dotyczy coraz większych kwot. Propozycja dostosowania brzmienia przepisów art. 115 § 5 i 6 k.k. do realiów gospodarczych.	Uwaga nieuwzględniona, uzasadnienie j.w.

Tabela do raportu z opiniowania projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego (UD273)

4.	Inne (rozszerzenie właściwości rzeczowej sądów okręgowych)	Prokuratura Krajowa	Nadto po wprowadzeniu proponowanych zmian poza właściwością sądów okręgowych pozostanie szereg poważnych przestępstw. postrzeganych w ocenie społecznej jako szczególnie drastyczne np. wszystkie występki przeciwko wolności seksualnej i obyczajności z Rozdziału XXV Kodeksu karnego. Z kolei zawarte w uzasadnieniu projektu stwierdzenie, że „sprawy o omawiane czyny niejednokrotnie dotyczą funkcjonariuszy publicznych lub osób prowadzących działalność gospodarczą, znanych lokalnie o silnej pozycji i koneksjach w danych społecznościach lokalnych, czy też. lokalnych polityków” nie wytrzymuje konfrontacji z faktem, że po wprowadzeniu proponowanych zmian poza właściwością sądów okręgowych pozostałyby t.zw. przestępstwa urzędnicze funkcjonariuszy publicznych kwalifikowane z art. 231 § 1 i § 2 k.k. Ocena, czy wyczerpane zostały znamiona tych typów czynów zabronionych w postaci przekroczenia uprawnień lub niedopełnienia obowiązków. jest z reguły trudniejsza niż w odniesieniu do przejęcia bądź udzielenia korzyści majątkowej lub osobistej albo jej obietnicy.	Uwaga nieuwzględniona , uzasadnienie j.w.
----	--	------------------------	--	--

Tabela do raportu z opiniowania projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego (UD273)

		Rzecznik Praw Obywatelskich	Projekt nie uwzględnia innych przestępstw, które składają się na prawnokarny aspekt korupcji <i>sensu largo</i>, opisanych w art. 230 k.k. (bierna płatna protekcja), art. 230a k.k. (czynna płatna protekcja), art. 250a k.k. (korupcja wyborcza), art. 296a k.k. (korupcja gospodarcza) czy art. 26 ustawy z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie (korupcja sportowa). Zwrócono tu uwagę szczególnie na dwa typy czynów, tj. tzw. płatnej protekcji z art. 230 i 230a k.k., które z szeregu względów powinny także zostać objęte właściwością rzeczową sądu okręgowego. Przedmiotem ochrony obu tych przestępstw jest prawidłowe i bezinteresowne funkcjonowanie, w tym powaga i dobre imię instytucji państwowych, samorządowych, organizacji międzynarodowych i krajowych, krajowej lub zagranicznej jednostki organizacyjnej dysponującej środkami publicznymi, czy w ramach art. 230a k.k., także przedsiębiorstwa państwowego oraz spółki handlowej z udziałem Skarbu Państwa, samorządu terytorialnego lub państwowej osoby prawnej. Podobnie, jak w kontekście art. 228 i 229 k.k., penalizując obie postacie płatnej protekcji, ustawodawca chciał chronić obiektywizm, bezstronność i rzetelność wykonywania funkcji publicznej, a przede wszystkim w kontekście art. 230 i 230a k.k. prawidłową działalność wymienionych instytucji, gdyż zrealizowanie znamion opisanych w normach sankcjonowanych prowadzi do utraty zaufania publicznego, nie tylko do osób pełniących funkcje w tych instytucjach poprzez powoływanie się na wpływy u tych osób, lecz także do samych organów państwa. Za zachowaniem spójności właściwości rzeczowej w ramach tych przestępstw, oprócz wspólnego przedmiotu ochrony, stoi także zbliżony stopień skomplikowania i złożony charakter przestępstw, co oznacza, że czynienie przez ustawodawcę rozróżnienia między ciężarem gatunkowym przestępstw stypizowanych w art. 228 i 229 k.k. a przestępstwami z art. 230 i 230a k.k., nie ma rzeczywistego przełożenia. Mając na uwadze powyższe argumenty, należy	Uwaga nieuwzględniona, uzasadnienie j.w.
--	--	-----------------------------	--	--

Tabela do raportu z opiniowania projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego (UD273)

			postulować jednolite potraktowanie spraw o czyny płatnej protekcji w aspekcie właściwości rzeczowej sądów, które będą właściwe do ich rozpatrywania w I instancji na zasadzie analogicznej, jak rzeczony projekt przewiduje w kontekście obu postaci, tak biernej, jak i czynnej korupcji.	
--	--	--	--	--

Tabela uwag nieuwzględnionych w ramach opiniowania projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego (UD273)

Lp.	Zakres uwagi	Podmiot	Treść uwagi	Stanowisko
1.	Art. 1	Sąd Apelacyjny w Krakowie	Przy projektowanej nowelizacji art. 25 § 1 pkt 2 k.p.k. nie zwrócono uwagi na zakres orzekania przez Sądy Okręgowe a w dalszej kolejności Sądy Apelacyjne. Zasadnym jest zwrócenie uwagi na przedstawione w uzasadnieniu dane statystyczne, z których wynika, że za przestępstwa z art. 228 k.k. i z art. 229 k.k. osądzono w 2024 r. 858 osób, przy czym niektóre sprawy były wieloosobowe, co stanowi ok. 600-700 postępowań sądowych rocznie. Powyższe wpłynęło negatywnie na sądy okręgowe co doprowadzi do zwiększenia zaległości w tych sądach, które i tak są już znacznie obciążone, a także spowoduje zwiększenie spraw odwoławczych w sądach apelacyjnych (zakładając ich zaskarżenie i ilość sądów apelacyjnych oznacza to średni wzrost wpływu na poziomie 60 spraw rocznie, przy niedoborach kadry orzeczniczej).	Uwaga uwzględniona częściowo. Uzasadnione jest przekazanie do właściwości sądów okręgowych jedynie spraw kwalifikowanych z art. 228 § 6 kk. I art. 229 § 5 k.k., tylko dotyczących odpowiednio sprzedajności i przekupstwa osoby pełniącej funkcję publiczną w państwie obcym lub w organizacji międzynarodowej, w związku z pełnieniem tej funkcji.
		Prokuratura Regionalna w Katowicach	Poddanie ponownemu rozważaniu objęcia właściwością rzeczową sądu okręgowego jako sądu I instancji występku z art. 228 § 2 k.k. i z art. 229 § 2 k.k., czynów kwalifikowanych jako przypadek mniejszej wagi, z uwagi na nieskomplikowany charakter tych spraw oraz zagrożenie karą pozbawienia wolności do 2 lat.	Uwaga uwzględniona częściowo, uzasadnienie j.w.

Tabela uwag nieuwzględnionych w ramach opiniowania projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego (UD273)

	Sąd Apelacyjny w Szczecinie	Negatywna ocena polegająca na rozszerzeniu kognicji sądów okręgowych, poprzez dodanie kolejnej kategorii spraw, bez wykreślenia np. spraw o kradzieże i oszustwa znacznej wartości. Ponadto brak modyfikacji mienia znacznej wartości od 1998 r., co powoduje zwiększenie liczby spraw w sądach okręgowych jedynie ze względu na tę wartość, a nie z uwagi na ciężar gatunkowy rozpoznawanych spraw. Powyższe pociąga za sobą konieczność rozważenia celowości tego rozwiązania. Pod rozwagę poddaje się ewentualne dodanie właściwości z art. 228 k.k. i art. 229 k.k. w zamian za proste sprawy o mienie znacznej wartości.	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga niezwiązana z przedmiotowym projektem, może być postulatem de lege ferenda. Potrzeba przeprowadzenia przedmiotowej nowelizacji wynika m.in. z treści otrzymanych rekomendacji w ramach współpracy z grupą roboczą OECD ds. przekupstwa w międzynarodowych transakcjach handlowych (OECD WGB). W dniach 11-14 marca 2025 r. w Paryżu odbyło się posiedzenie OECD WGB, podczas którego został omówiony tzw. Action Plan z Fazy 4 ewaluacji dotyczący Polski. OECD WGB przekazało wówczas, że wymagane jest podjęcie działań w celu wyraźnego wskazania w przepisach, że wszystkie sprawy dotyczące przekupstwa zagranicznych funkcjonariuszy publicznych w międzynarodowych transakcjach handlowych rozpoznawane będą przez sąd okręgowy w I instancji (potrzeba nowelizacji art. 25 § 1 pkt 2 k.p.k.).
	Sąd Okręgowy w Toruniu	Stopień skompilowania przestępstw łapownictwa nie jest wysoki i nie uzasadniania przekazywania tych spraw do rozpoznawania przez sądy okręgowe, co dodatkowo obciąża sądy okręgowe.	Uwaga nieuwzględniona. Potrzeba przeprowadzenia przedmiotowej nowelizacji wynika m.in. z treści otrzymanych rekomendacji w ramach współpracy z grupą roboczą OECD ds. przekupstwa w międzynarodowych transakcjach handlowych (OECD WGB). W dniach 11-14 marca 2025 r. w Paryżu odbyło

Tabela uwag nieuwzględnionych w ramach opiniowania projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego (UD273)

				się posiedzenie OECD WGB, podczas którego został omówiony tzw. Action Plan z Fazy 4 ewaluacji dotyczący Polski. OECD WGB przekazało wówczas, że wymagane jest podjęcie działań w celu wyraźnego wskazania w przepisach, że wszystkie sprawy dotyczące przekupstwa zagranicznych funkcjonariuszy publicznych w międzynarodowych transakcjach handlowych rozpoznawane będą przez sąd okręgowy w I instancji (potrzeba nowelizacji art. 25 § 1 pkt 2 k.p.k.). W ocenie projektodawcy sprawy dotyczące przekupstwa zagranicznych funkcjonariuszy publicznych w międzynarodowych transakcjach handlowych ze swojej natury charakteryzują się szczególną wagą. Już sam fakt, że postępowanie toczy się przeciwko zagranicznemu funkcjonariuszowi publicznemu wskazuje, że przedmiot sprawy ma precedensowy charakter, co już na tym etapie rozpoznawania danego stanu faktycznego, pozwala zakwalifikować daną sprawę, jako tę o szczególnej wadze. Należy jednak podkreślić, że waga przestępstw korupcyjnych z reguły jest również duża, nawet jeżeli nie dotyczą one przekupstwa zagranicznych funkcjonariuszy publicznych. Waga występów stypizowanych w art. 228 § 6 k.k. i art. 229 § 5 k.k. przemawia więc za wprowadzaną zmianą w obrębie art. 25 § 1 pkt 2 k.p.k.
--	--	--	--	---

Tabela uwag nieuwzględnionych w ramach opiniowania projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego (UD273)

		Prokuratura Okręgowa w Warszawie	Pod rozważę poddać należy uzupełnienie tego przepisu o przepis art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 294 par 1 lub 2 k.k. Obecny przepis wskazuje na właściwość SO w sprawach dot. art. 278 § 1, 2 i 3a k.k., 284 § 1 i 2 k.k., 286 § 1 k.k., 287 k.k., które mają pozostawać w związku z art. 294 § 1 lub 2 k.k. Brak jest jednak w tym katalogu umyślnego paserstwa (nieumyślne jeszcze można zrozumieć z uwagi na sankcję karną), co wydaje się być niezrozumiałe biorąc pod uwagę to, że w toku postępowania dot. czynu z art. 291 k.k. należy badać kwestię zaistnienia czynu zabronionego, z którego pochodziła rzecz będąca przedmiotem paserstwa. Okoliczność ta jest także o tyle istotna, że powoduje niezrozumiały „rozdział” właściwości pomiędzy sądami. W przypadku gdy sprawy byłyby prowadzone oddzielnie za przestępstwo kradzieży, gdzie wartość mienia będzie przekraczać kwotę 200 000 złotych, właściwy będzie sąd okręgowy, ale już gdy dane mienie zostanie przejęte przez inną osobą, to już właściwy będzie sąd rejonowy, który i tak musi ustalić fakt zaistnienia czynu pierwotnego. Dodatkowo może to powodować liczne pomyłki procesowe. Zauważyć trzeba ubocznie, że w realiach prowadzonych spraw niejednokrotnie pojawiają się wątpliwości związane z kwalifikowaniem zachowań czy to z punktu widzenia czynu z art. 291 k.k. czy to z art. 299 k.k. (nie tylko w zakresie dot. pieniędzy ale i rzeczy ruchomych). Ewentualny błąd w przyjętej kwalifikacji może doprowadzić w skrajnych przypadkach do niewłaściwości sądu w obecnym stanie prawnym.	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga niezwiązana z przedmiotowym projektem, może być postulatem de lege ferenda. Potrzeba przeprowadzenia przedmiotowej nowelizacji wynika m.in. z treści otrzymanych rekomendacji w ramach współpracy z grupą roboczą OECD ds. przekupstwa w międzynarodowych transakcjach handlowych (OECD WGB). W dniach 11–14 marca 2025 r. w Paryżu odbyło się posiedzenie OECD WGB, podczas którego został omówiony tzw. Action Plan z Fazy 4 ewaluacji dotyczący Polski. OECD WGB przekazało wówczas, że wymagane jest podjęcie działań w celu wyraźnego wskazania w przepisach, że wszystkie sprawy dotyczące przekupstwa zagranicznych funkcjonariuszy publicznych w międzynarodowych transakcjach handlowych rozpoznawane będą przez sąd okręgowy w I instancji (potrzeba nowelizacji art. 25 § 1 pkt 2 k.p.k.).
--	--	----------------------------------	---	---

Tabela uwag nieuwzględnionych w ramach opiniowania projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego (UD273)

2.	Art. 2 ust. 2	Sąd Okręgowy w Rzeszowie	Czy prowadzenie w formie dochodzenia postępowania przygotowawczego o wskazane przestępstwa również od dnia wejścia w życie ustawy pociągnie za sobą konieczność przyjęcia (bez możliwości zwrotu celem uzupełnienia) przez sądy okręgowe w takich sprawach, np. aktu oskarżenia bez uzasadnienia i jedynie zatwierdzanego przez prokuratora?	Uwaga nieuwzględniona. Projekt przewiduje również, że postępowania przygotowawcze o przestępstwa określone w art. 228 § 6 w zw. z § 2 i art. 229 § 5 w zw. z § 2 Kodeksu karnego (tzw. wypadki mniejszej wagi – zagrożone w górnej granicy karą nie wyższą niż 5 lat pozbawienia wolności), wszczęte i niezakończone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, prowadzone w formie dochodzenia, prowadzi się dalej w tej formie również od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy. Taki przepis przejściowy jest więc uzasadniony, gdyż w sprawach o powyższe przestępstwa zasadniczo prowadzone jest dochodzenie (por. art. 309 w zw. z art. 325b k.p.k.). Natomiast po wejściu w życie projektowanej ustawy obligatoryjne będzie prowadzenie śledztwa, gdyż w sprawach tych właściwy będzie sąd okręgowy (art. 309 pkt 1 k.p.k.) Celem projektodawcy nie jest wprowadzanie konieczności wydawania przez prokuratora postanowienia o zmianie formy prowadzenia postępowania przygotowawczego, czego skutkiem może być dodatkowo konieczność podejmowania szeregu dodatkowych czynności, co trudno byłoby uznać za rozwiązanie zgodne z prakseologią postępowania (w szczególności, gdy śledztwo prowadziła Policja a dochodzenie będzie prowadzić prokurator).
----	------------------	-----------------------------	--	---

Tabela uwag nieuwzględnionych w ramach opiniowania projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego (UD273)

3.	Uzasadnienie	Sąd Okręgowy w Rzeszowie	Uzasadnienie projektu ogranicza skutki zmian jedynie do sądów powszechnych, jednak zmiany wprowadzone w projekcie nie zwiększając kognicji sądów wojskowych, na ich obciążenie będą miały taki sam wpływ jak w przypadku sądów powszechnych, tyle że w pionie sądów wojskowych w II instancji orzeka Sąd Najwyższy – Izba Karna, w konsekwencji zaś ulegnie rozszerzeniu kognicja tego Sądu.	Uwaga nieuwzględniona. Projektowana zmiana nie będzie miała wpływu na zwiększenie kognicji sądów powszechnych. Celem regulacji jest zmiana właściwości sądu, który będzie orzekał w sprawach dotyczących występków sprzedajności (na podstawie art. 228 § 6 k.k.) oraz występków przekupstwa (na podstawie art. 229 § 5 k.k.). Waga powyższych przestępstw przemawia więc za wprowadzaną zmianą w obrębie art. 25 § 1 pkt 2 k.p.k.
4.	Ocena Skutków Regulacji	Sąd Okręgowy w Rzeszowie	Wraz ze zmianą właściwości rzeczowej również rozszerzeniu ulegała właściwość funkcjonalna sądów okręgowych w ramach chociażby czynności sądu właściwego do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym, statystki przedstawione w OSR nie uwzględniają liczby spraw o zażalenia na postanowienia o odmowie wszczęcia postępowania, o umorzeniu postępowania, zabezpieczeniu majątkowym, czy wniosków o ustanowienie obrońcy z urzędu, o przedłużeniu tymczasowego aresztowania), czy sądu nadzrędnego właściwego do rozpoznania skargi na przewlekłość postępowania.	Uwaga nieuwzględniona. Projektowana zmiana nie będzie miała wpływu na zwiększenie kognicji sądów powszechnych. Celem regulacji jest zmiana właściwości sądu, który będzie orzekał w sprawach dotyczących występków sprzedajności (na podstawie art. 228 § 6 k.k.) oraz występków przekupstwa (na podstawie art. 229 § 5 k.k.).

Tabela uwag nieuwzględnionych w ramach opiniowania projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego (UD273)

			W danych OSR wśród podmiotów, na które oddziałuje projekt poza wielkością sądów powszechnych i jednostek organizacyjnych prokuratury, wskazano liczbę prokuratorów i dostrzeżono wpływ proponowanych zmian na obciążenie pracą prokuratorów, pomijając jednak dane odnoszące się do liczby sędziów.	Uwaga nieuwzględniona. Projektowana nowelizacja art. 25 § 1 pkt 2 k.p.k. rozszerza właściwość rzeczową sądów okręgowych w ten sposób, że do ich właściwości jako sądów orzekających w I instancji należeć będą przestępstwa stypizowane w art. 228 § 6 k.k. i art. 229 § 5 k.k. Wskazać należy, że powyższe przyczyni się do zwiększenia obciążenia sądów okręgowych I-instancyjnych, a także sądów apelacyjnych rozpatrujących apelacje od orzeczeń zapadłych w sądach okręgowych. Niemniej jednak takie przesunięcie środka ciężkości, co do wielkości wpływu spraw określonych w art. 228 § 6 k.k. i art. 229 § 5 k.k., tj. z sądów rejonowych na sądy okręgowe oraz z sądów okręgowych II-instancyjnych na sądy apelacyjne, każdorazowo powinno prowadzić do zmniejszenia wielkości wpływu w sądach rejonowych oraz w sądach okręgowych II instancji. Powyższe rozwiązania nie wpłyną więc na ogólną liczbę spraw trafiających do jednostek sądownictwa powszechnego, a ewentualne braki w limicie etatów sądów okręgowych (w I instancji) i apelacyjnych powinny zostać zaspokojone w ramach etatów aktualnie funkcjonujących w jednostkach sądownictwa powszechnego, poprzez ich adekwatną relokację pomiędzy tymi jednostkami, w myśl zasady racjonalnego wykorzystania kadr sądownictwa powszechnego.
--	--	--	--	--

Tabela uwag nieuwzględnionych w ramach opiniowania projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego (UD273)

			Nie wskazano na skutki finansowe wejścia w życie proponowanej zmiany, dostrzegając wpływ przekazania sądom okręgowym tej kategorii spraw na obciążenie pracą prokuratorów, przy braku zauważenia takiego obciążenia w odniesieniu do sądów – zauważono, że ewentualne braki w limicie etatów sądów okręgowych i apelacyjnych powinny zostać „zaspokojone w jednostkach sądownictwa poprzez adekwatną relokację pomiędzy tymi jednostkami”, co przy aktualnym zamrożeniu awansów do sądów okręgowych i sądów apelacyjnych, przy odciążeniu sądów rejonowych (napływie orzeczników – asesorów sądowych – do tych jednostek organizacyjnych sądów) może polegać na sięganiu po instytucję delegacji do sądu wyższego rzędu, z czym – zważywszy na treść ustawy z dnia 6 marca 2025 r. o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz ustawy – Prawo o ustroju sądów wojskowych (Dz.U. poz. 526) wiążą się pewne obciążenia finansowe – nie uwzględnione jako koszty wprowadzanej zmiany.	Uwaga nieuwzględniona. Projektowana regulacja nie będzie miała wpływu na wydatki sektora finansów publicznych. Ponadto wejście w życie proponowanych rozwiązań nie spowoduje dodatkowych kosztów dla sektora finansów publicznych, w tym dla budżetu państwa, budżetów jednostek samorządu terytorialnego oraz pozostałych jednostek sektora finansów publicznych.
--	--	--	--	--

Tabela uwag nieuwzględnionych w ramach opiniowania projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego (UD273)

3.	Nowelizacja art. 115 § 5 i 6 k.k.	Sąd Apelacyjny w Krakowie	Propozycja zmiany wysokości kwoty stanowiącej określenie mienia znacznej i wielkiej wartości. Ich wysokość została ustalona w 2010 r. Wartości te obecnie bardzo zdevaluowały, a w konsekwencji np. sądy okręgowe orzekają w sprawie o przywłaszczenie samochodu osobowego wziętego w leasing. Propozycja ustalenia tych wartości odpowiednio na poziomie 500 000 tys. zł i 2 000 000 zł (ta dryga kwota w ramach spójności wewnętrznej regulacji, pozwoliłaby na odciążenie sądów okręgowych, do których wpłynęłyby sprawy korupcyjne.	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga niezwiązana z przedmiotowym projektem, może być postulatem de lege ferenda. Potrzeba przeprowadzenia przedmiotowej nowelizacji wynika m.in. z treści otrzymanych rekomendacji w ramach współpracy z grupą roboczą OECD ds. przekupstwa w międzynarodowych transakcjach handlowych (OECD WGB). W dniach 11–14 marca 2025 r. w Paryżu odbyło się posiedzenie OECD WGB, podczas którego został omówiony tzw. Action Plan z Fazy 4 ewaluacji dotyczący Polski. OECD WGB przekazało wówczas, że wymagane jest podjęcie działań w celu wyraźnego wskazania w przepisach, że wszystkie sprawy dotyczące przekupstwa zagranicznych funkcjonariuszy publicznych w międzynarodowych transakcjach handlowych rozpoznawane będą przez sąd okręgowy w I instancji (potrzeba nowelizacji art. 25 § 1 pkt 2 k.p.k.).
		Sąd Okręgowy w Toruniu	Kwota stanowiąca mienie znacznej wartości nie zmieniła się od 2010 r. mimo, że siła nabywczą złotych spadła od tego czasu prawie o połowę. Z tego powodu kilkakrotnie zmieniła się wartość kwoty granicznej między wykroczeniem, a przestępstwem, jednak przepisy dotyczące mienia znacznej wartości pozostają od 15 lat takie same. Powoduje to rosnące obciążenie sprawami sędziów sądów okręgowych orzekających w I instancji, bowiem obrót gospodarczy dotyczy coraz większych kwot. Propozycja dostosowania brzmienia przepisów art. 115 § 5 i 6 k.k. do realiów gospodarczych.	Uwaga nieuwzględniona, uzasadnienie j.w.

Tabela uwag nieuwzględnionych w ramach opiniowania projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego (UD273)

4.	Inne (rozszerzenie właściwości rzeczowej sądów okręgowych)	Prokuratura Krajowa	Nadto po wprowadzeniu proponowanych zmian poza właściwością sądów okręgowych pozostanie szereg poważnych przestępstw. postrzeganych w ocenie społecznej jako szczególnie drastyczne np. wszystkie występki przeciwko wolności seksualnej i obyczajności z Rozdziału XXV Kodeksu karnego. Z kolei zawarte w uzasadnieniu projektu stwierdzenie, że „sprawy o omawiane czyny niejednokrotnie dotyczą funkcjonariuszy publicznych lub osób prowadzących działalność gospodarczą, znanych lokalnie o silnej pozycji i koneksjach w danych społecznościach lokalnych, czy też. lokalnych polityków” nie wytrzymuje konfrontacji z faktem, że po wprowadzeniu proponowanych zmian poza właściwością sądów okręgowych pozostałyby t.zw. przestępstwa urzędnicze funkcjonariuszy publicznych kwalifikowane z art. 231 § 1 i § 2 k.k. Ocena, czy wyczerpane zostały znamiona tych typów czynów zabronionych w postaci przekroczenia uprawnień lub niedopełnienia obowiązków. jest z reguły trudniejsza niż w odniesieniu do przejęcia bądź udzielenia korzyści majątkowej lub osobistej albo jej obietnicy.	Uwaga nieuwzględniona , uzasadnienie j.w.
----	--	------------------------	--	--

Tabela uwag nieuwzględnionych w ramach opiniowania projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego (UD273)

		Rzecznik Praw Obywatelskich	Projekt nie uwzględnia innych przestępstw, które składają się na prawnokarny aspekt korupcji <i>sensu largo</i>, opisanych w art. 230 k.k. (bierna płatna protekcja), art. 230a k.k. (czynna płatna protekcja), art. 250a k.k. (korupcja wyborcza), art. 296a k.k. (korupcja gospodarcza) czy art. 26 ustawy z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie (korupcja sportowa). Zwrócono tu uwagę szczególnie na dwa typy czynów, tj. tzw. płatnej protekcji z art. 230 i 230a k.k., które z szeregu względów powinny także zostać objęte właściwością rzeczową sądu okręgowego. Przedmiotem ochrony obu tych przestępstw jest prawidłowe i bezinteresowne funkcjonowanie, w tym powaga i dobre imię instytucji państwowych, samorządowych, organizacji międzynarodowych i krajowych, krajowej lub zagranicznej jednostki organizacyjnej dysponującej środkami publicznymi, czy w ramach art. 230a k.k., także przedsiębiorstwa państwowego oraz spółki handlowej z udziałem Skarbu Państwa, samorządu terytorialnego lub państwowej osoby prawnej. Podobnie, jak w kontekście art. 228 i 229 k.k., penalizując obie postacie płatnej protekcji, ustawodawca chciał chronić obiektywizm, bezstronność i rzetelność wykonywania funkcji publicznej, a przede wszystkim w kontekście art. 230 i 230a k.k. prawidłową działalność wymienionych instytucji, gdyż zrealizowanie znamion opisanych w normach sankcjonowanych prowadzi do utraty zaufania publicznego, nie tylko do osób pełniących funkcje w tych instytucjach poprzez powoływanie się na wpływy u tych osób, lecz także do samych organów państwa. Za zachowaniem spójności właściwości rzeczowej w ramach tych przestępstw, oprócz wspólnego przedmiotu ochrony, stoi także zbliżony stopień skomplikowania i złożony charakter przestępstw, co oznacza, że czynienie przez ustawodawcę rozróżnienia między ciężarem gatunkowym przestępstw stypizowanych w art. 228 i 229 k.k. a przestępstwami z art. 230 i 230a k.k., nie ma rzeczywistego przełożenia. Mając na uwadze powyższe argumenty, należy	Uwaga nieuwzględniona , uzasadnienie j.w.
--	--	-----------------------------	--	--

Tabela uwag nieuwzględnionych w ramach opiniowania projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego (UD273)

			postulować jednolite potraktowanie spraw o czyny płatnej protekcji w aspekcie właściwości rzeczowej sądów, które będą właściwe do ich rozpatrywania w I instancji na zasadzie analogicznej, jak rzeczony projekt przewiduje w kontekście obu postaci, tak biernej, jak i czynnej korupcji.	
--	--	--	--	--